

10 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΩΧΑΜΜΑΝΤ

[Ελληνικά – Greek – يوناني]

The Global Center for Itroducing The
Messenger

Μετάφραση: European Islamic Researches Center
(EIRC) & Τσεκούρα Βίβιαν

Επιμέλεια: Καραγκούνη Ελένη & Marco Miotto &
Yasser Ellethy

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ عشرة أسئلة عن رسول الله صلى الله عليه وسلم ﴾
« باللغة اليونانية »

الهيئة العالمية للتعريف بالرسول الكريم صلى الله عليه وسلم

ترجمة: المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية & تسلا كورا فيفيان
مراجعة: إليني كاراجوني & ماركو ميوتو & ياسر الليثي

2012 - 1433

IslamHouse.com

(1) Γιατί ο Μωχάμμαντ παντρεύτηκε πολλές γυναίκες; Το έκανε για να ικανοποιήσει τις σεξουαλικές του ορέξεις;

Όποτε αναφέρεται το όνομα του Προφήτη Μωχάμμαντ, η εικόνα που έρχεται στο μυαλό πολλών ανθρώπων είναι εκείνη ενός άνδρα που είχε πολλές συζύγους. Οι πολλοί γάμοι του Μωχάμμαντ έχουν μεγάλη σημασία για τους μουσουλμάνους, και εξίσου σημαντικές ήταν οι επιπτώσεις τους στο Ισλάμ και κατ' επέκταση στην ιστορία ολόκληρου του κόσμου. Αυτό το θέμα βρίσκεται ακόμη υπό συζήτηση και χρήζει προσεκτικής και αντικειμενικής προσέγγισης από τους μελετητές. Επομένως, θα προσπαθήσουμε να το αντιμετωπίσουμε όσο πιο δυνατόν αντικειμενικά.

Σε όλη του την ζωή και στη σταδιοδρομία του ως Απεσταλμένου του Θεού και ηγέτη των μουσουλμάνων, ο Προφήτης Μωχάμμαντ είχε ως μοναδικό γνώμονα την επίτευξη των στόχων που ο Θεός του είχε θέσει, δηλαδή να εξασφαλίσει ότι η αποστολή του ως αγγελιοφόρου του Θεού (Αλλάα στα

αραβικά) θα εκτελείτο και να καθιερώσει μία κοινωνία βασισμένη στις εντολές του Θεού, και όχι στις δικές του. Προκειμένου να πετύχει αυτόν τον στόχο, έκανε όλα όσα ήταν ανθρωπίνως δυνατά: συνήψε σχέσεις με διάφορες φυλές της Αραβίας, έκανε συνθήκες ειρήνης με τους ορκισμένους εχθρούς του και διατήρησε σχέσεις με τους ηγέτες των διάφορων φυλών, εθνών και θρησκειών. Σε αυτά τα πλαίσια, οι γάμοι του ήταν ένας τρόπος να συνάψει και να διατηρήσει τις σχέσεις του με διάφορες ισχυρές φυλές της Αραβίας.

Εάν κάποιος δει τους γάμους του Προφήτη υπό αυτό το πρίσμα, γίνονται σαφείς οι λόγοι για τους οποίους έκανε όλους αυτούς τους γάμους. Θα ήταν πολύ απλοϊκό και ανακριβές να ερμηνεύονται οι γάμοι του απλά ως μέσο ικανοποίησης των λάγνων επιθυμιών του.

Ας εξετάσουμε λοιπόν, εν συντομία, τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγινε ο πλαίσιο κάθε γάμος του, για να δούμε εάν αληθεύουν αυτά που είπαμε. Είναι Κατ' αρχάς, πρέπει οπωσδήποτε να σημειωθεί ότι, εκτός από μία, όλες οι ένδεκα σύζυγοί του Μωχάμμαντ ήταν χήρες, οι περισσότερες, ή διαζευγμένες.

Ο πρώτος του γάμος ήταν με μία χήρα που λεγόταν Χαντίτζα (Khadija), η οποία προηγουμένως είχε παντρευτεί άλλες δύο φορές και παντρεύτηκε τον Μωχάμμαντ όταν ήταν σαράντα ετών και αυτός είκοσι πέντε. Υπήρξε η πρώτη γυναίκα που ασπάστηκε το Ισλάμ. Η Χαντίτζα, μεταξύ των άλλων, αποτέλεσε μεγάλη πηγή παρηγοριάς για τον Μωχάμμαντ καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του και αυτός συνέχισε να την θυμάται μέχρι τα τελευταία χρόνια του ως την πιο αγαπημένη του σύζυγο. Της έμεινε πιστός για 25 χρόνια μέχρι το θάνατό της, που συνέβη όταν αυτός ήταν 50 ετών και αυτή 65.

Εάν είχε οδηγηθεί από τις λάγνες επιθυμίες του, όπως κατηγορήθηκε από τους αντιπάλους του, θα μπορούσε να έχει παντρευτεί αρκετές, όμορφες, νέες γυναίκες, πράγμα απόλυτα φυσιολογικό και θεμιτό σε μια κοινωνία, όπου το να έχει κανείς πολλές συζύγους ήταν ο κανόνας και δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να παραμείνει πιστός σε μια ηλικιωμένη γυναίκα μέχρι την ηλικία των 50 ετών. Αυτό και μόνο θα ήταν αρκετό για να αντικρούσει όλες τις κατηγορίες εναντίον του.

Εντούτοις, όπως θα δούμε, η αναφορά στους υπόλοιπους γάμους του θα αποδείξει πόσο αβάσιμες είναι οι υπόνοιες για σεξουαλικές ορέξεις, απαντώντας πλήρως σε αυτό το ερώτημα.

Μετά το θάνατο της Χαντίτζα, ο Μωχάμμαντ παντρεύτηκε μία άλλη χήρα, την Σάουντα (Sawda), η οποία ήταν 65 ετών. Αυτή και ο πρώην σύζυγός της, ο Σακράν, ήταν μεταξύ εκείνων των μουσουλμάνων που είχαν μεταναστεύσει στην Αβησσυνία (Αιθιοπία), για να αποφύγουν την καταπίεση και τη δίωξη των κατοίκων της Μέκκας (που τότε ήταν ακόμη ειδωλολάτρες). Κατά τη διάρκεια της επιστροφής τους στη Μέκκα, ο σύζυγός της πέθανε. Τότε, ο Προφήτης βλέποντας σε ποια δύσκολη κατάσταση είχε βρεθεί, την παντρεύτηκε.

Αργότερα, παντρεύτηκε την 'Α'ισα ('A'isha), κόρη του παλιού φίλου και συντρόφου του Αμπού Μπακρ (Abu Bakr). Η 'Α'ισα είχε προηγουμένως αρραβωνιαστεί με τον Τζουμπάιρ ιμπν Μούτ'ιμ (Jubayr ibn Mut'im) όταν ήταν μόλις 5 ετών. Οι γάμοι μεταξύ μικρών παιδιών ήταν κοινή πρακτική στην προϊσλαμική Αραβία. Η 'Α'ισα ήταν η μόνη παρθένα μεταξύ των συζύγων του

Προφήτη και η μόνη που γεννήθηκε σε μία μουσουλμανική οικογένεια.

Ένας από τους στόχους του Προφήτη με αυτόν τον γάμο ήταν η ενίσχυση των δεσμών με τον αδελφικό του φίλο Αμπού Μπακρ, ο οποίος ήταν ο κύριος υπερασπιστής του ενάντια στους κατοίκους της Μέκκας. Επί πλέον, η Ά'ισα καταγόταν από μία φυλή γνωστή για την τιμή και τη σωφροσύνη των μελών της. Ο Προφήτης ήξερε ότι η Ά'ισα θα ήταν παρά πολύ χρήσιμη για την ισλαμική κοινότητα, το «έθνος» του (ούμμα), μεταβιβάζοντας και κάνοντας γνωστά όσα ή ίδια είχε μάθει από τη ζωή της με τον Μωχάμμαντ, ειδικά για όσα αφορούσαν οικογενειακά και προσωπικά θέματα που οι άλλοι μουσουλμάνοι δεν γνώριζαν

Πράγματι, ο Προφήτης συμβούλεψε την κοινότητά του να μάθει τα μισά για τη θρησκείά τους από την Ά'ισα. Η πρόβλεψη του Προφήτη αποδείχθηκε σωστή, γιατί η Ά'ισα έζησε άλλα 45 χρόνια μετά το θάνατό του, και έτσι η Ά'ισα έγινε μια από τις κύριες πηγές για την

ερμηνεία των προφητειών, του βίου και των γνώσεων του Μωχάμμαντ.

Μετά από την Ά'ισα, ο Μωχάμμαντ παντρεύτηκε άλλη μία χήρα, τη Χάφσα (Hafsa), η οποία ήταν κόρη του Όμαρ ιμπν αλ-Χαττάμπ ('Umar ibn al-Khattab), του πιο στενού συντρόφου του Μωχάμμαντ μετά από τον Άμπου Μπακρ. Ο πρώην σύζυγός της, ο Χουνάις (Khunays), είχε μαρτυρήσει στη μάχη του Μπαντρ' έτσι ο Προφήτης αισθάνθηκε υποχρεωμένος απέναντι στον Όμαρ, ο οποίος είχε ασπαστεί το Ισλάμ και παρείχε βοήθεια στους μουσουλμάνους στη Μέκκα ενάντια στους εχθρούς τους.

Η Ζάιναμπ (Zaynab), κόρη του Χουζάιμα (Khuzayma), ήταν άλλη μία χήρα που παντρεύτηκε ο Προφήτης. Αυτή είχε προηγουμένως παντρευτεί τον Ουμπάϊντα ιμπν αλ-Χάριθ ('Ubayda ibn al-Harith), ο οποίος επίσης μαρτύρησε στη μάχη του Μπαντρ. Αυτή ήταν εξήντα χρονών όταν ο Προφήτης την παντρεύτηκε. Ήταν γνωστή ως «η μητέρα των αδικημένων». Πέθανε μόνο δύο ή τρεις μήνες μετά το γάμο της με τον Προφήτη.

Αργότερα ο Μωχάμμαντ παντρεύτηκε μία άλλη χήρα, την Ουμμ Σάλαμα (Umm Salama). Ο πρώην σύζυγός της, ο Αμπού Σάλαμα (Abu Salama), μαρτύρησε στη μάχη του Όχουντ, αφήνοντας πίσω του τέσσερα ορφανά. Η Ουμμ Σάλαμα εκείνη την περίοδο ήταν έγκυος και, εξαιτίας του θανάτου του άνδρα της, ήταν τρομερά στενοχωρημένη. Περιπτώ να πούμε ότι χρειαζόταν πολλή στήριξη. Μετά τον τοκετό, ο Όμαρ πρότεινε στον Προφήτη να την παντρευτεί και αυτός δέχτηκε την πρότασή του, και την παντρεύτηκε. Ποιος σκοπός να υπήρχε άραγε για ένα άτομο σαν τον Προφήτη, που ήταν τότε 54 ετών, να παντρευτεί μία χήρα με τέσσερα ορφανά, εκτός από την ανθρώπινη αγάπη, την ευσπλαχνία και την συμπόνια; Υπήρξε όμως ένας άλλος σημαντικός λόγος για αυτόν τον γάμο: η Ουμμ Σάλαμα ανήκε στη φυλή των Μπάνου Μαχζούμ, στην οποία ανήκαν επίσης δύο από τους ισχυρότερους εχθρούς του Ισλάμ εκείνη την περίοδο: ο Αμπού Τζαχλ (Abu Jahl) και ο Χάλιντ ιμπν αλ-Οουαλίντ (Khalid ibn al-Walid). Αν και από τους δύο, ο Αμπού Τζαχλ παρέμεινε ειδωλολάτρης, δεν άλλαξε ποτέ, ενώ ο Χάλιντ αργότερα ασπάστηκε το Ισλάμ και έγινε ένας

λαμπρός διοικητής των ισλαμικών στρατών. Φανερώνεται εδώ, για ακόμη μία φορά πως ένας από τους πιο σημαντικούς και αντικειμενικούς στόχους των πολλών γάμων του Προφήτη ήταν να φέρει τις ισχυρές αραβικές φυλές πιο κοντά στο Ισλάμ.

Ο Προφήτης παντρεύτηκε και μία διαζευγμένη γυναίκα: τη Ζάιναμπ (Zaynab), κόρη του Τζαχς (Jahsh). Η Ζάιναμπ ήταν παντρεμένη με τον απελεύθερο του Προφήτη Ζάιντ ιμπν Χάριθα (Zayd ibn Haritha), και ήταν εξαδέλφη του Μωχάμμαντ, δεδομένου ότι ήταν κόρη μιας θείας του, από το σόι του πατέρα του. Ο Ζάιντ την χώρισε και ο Προφήτης την παντρεύτηκε όταν εκείνη ήταν 38 ετών. Ο γάμος του με τη Ζάιναμπ στόχευε στην ακύρωση, του παραδοσιακού αραβικού εθίμου, σύμφωνα με το οποίο, οι υιοθετημένοι γιοι ήταν σαν πραγματικοί γιοι, άρα δεν επιτρεπόταν να παντρευτεί κανείς την πρώτην γυναίκα του υιοθετημένου γιου του. Τώρα όμως ο γάμος του Μωχάμμαντ με τη Ζάιναμπ είχε τη θεία επικύρωση, όπως αναφέρεται στο Κοράνι,

«Όταν λοιπόν ο Ζάιντ χώρισε από αυτήν, τηρώντας την πρέπουσα διαδικασία σας επιτρέψαμε να παντρευτείτε, για να μην υπάρχει στους πιστούς καμία δυσκολία στο να παντρευτούν τις πρώην συζύγους των θετών γιών τους, εφόσον (αυτοί) χωρίζουν ακολουθώντας την πρέπουσα (διαδικασία),» ({Σούρα αλ-Αχζάμπ/ Οι Ομόσπονδοι} 33:37)

Μια άλλη χήρα που παντρεύτηκε ο Προφήτης ήταν η Ουμμ Χαμπίμπα (Umm Habiba). Ήταν κόρη του Αμπού Σουφιάν (Abu Sufyan), ο οποίος υπήρξε άσπονδος εχθρός του Ισλάμ για πολλά χρόνια πριν γίνει και αυτός μουσουλμάνος. Η Ουμμ Χαμπίμπα παντρεύτηκε αρχικά τον Ουμπάιντ-Αλλάα ('Ubayd Allah), ο οποίος ήταν ένας από τους συντρόφους του Προφήτη. Μετανάστευσαν αμφότεροι στην Αιθιοπία για να αποφύγουν τις διώξεις από τους κατοίκους της Μέκκας. Στην Αιθιοπία ο Ουμπάιντ-Αλλάα έγινε Χριστιανός και παρέμεινε σε αυτή τη χώρα όπου πέθανε μερικά χρόνια αργότερα. Βλέποντας την πολύ δύσκολη κατάστασή στην οποία είχε βρεθεί η Ουμμ Χαμπίμπα, μια γυναίκα που είχε εγκαταλειφθεί από το

σύζυγό της και της οποίας ο πατέρας ήταν άσπονδος εχθρός του Ισλάμ, ο Προφήτης έστειλε έναν απεσταλμένο στον Νέγους, τον βασιλιά της Αιθιοπίας, και του ζήτησε την άδεια να την παντρευτεί. Ο αιθίοπας βασιλιάς έδωσε τη συγκατάθεσή του για το γάμο και η Ουμμ Χαμπίμπα παντρεύτηκε με τον Προφήτη όταν ήταν 36 ή 37 ετών. Όπως και με πολλούς άλλους γάμους του Προφήτη, εκείνος με την Ουμμ Χαμπίμπα ευνόησε την προσέγγιση στο Ισλάμ μίας σημαντικής φυλής των Κωρεϊσιτών (Κουράις), εκείνης των Μπάνου Άμπντ ασ-Σαμς.

Μετά την Ουμμ Χαμπίμπα ο προφήτης παντρεύτηκε τη Τζουαϊρία (Juwayriyya), και αυτή χήρα. Ο πατέρας και ο πρώην σύζυγος της ήταν μεγάλοι εχθροί του Ισλάμ και μάλιστα, υποκινούμενοι από τους ειδωλολάτρες κατοίκους της Μέκκας είχαν σχεδιάσει να επιτεθούν στη Μεδίνα. Για αυτό το λόγο ο ισλαμικός στρατός κινήθηκε ενάντια στη φυλή του πατέρα της (οι Μπάνου Μούσταλικ). Η σύγκρουση κατέληξε με την ήττα της φυλής της Τζουουαϊρίγια από τον Προφήτη και με τον θάνατο του συζύγου της Τζουαϊρία. Μετά από τη

σύγκρουση οι μουσουλμάνοι αιχμαλώτισαν πολλούς από τους Μπάνου Μούσταλικ και μεταξύ τους ήταν και η Τζουαίρια. Τότε ο πατέρας της πρόσφερε λύτρα για την απελευθέρωσή της, αλλά αυτή ζήτησε να μείνει στην υπηρεσία του Προφήτη, ο οποίος αργότερα την παντρεύτηκε, όταν η ίδια του το ζήτησε. Ο γάμος της οδήγησε στην απελευθέρωση όλων των αιχμαλώτων της φυλής της. Όπως βλέπουμε, και αυτός ο γάμος του Μωχάμμαντ είχε ως συνέπεια την καθιέρωση της ειρήνης και τη σύναψη φιλικών σχέσεων μεταξύ της ισλαμικής κοινότητας της Μεδίνας και μίας αραβικής φυλής.

Μία άλλη γυναίκα, επίσης χήρα, που παντρεύτηκε ο Προφήτης ήταν η Σαφίγια (Safiyya). Η Σαφίγια είχε προηγουμένως παντρευτεί άλλες δύο φορές και ο δεύτερος σύζυγός της είχε σκοτωθεί στη μάχη του Χάϊμπαρ. Ο πατέρας της ήταν ο αρχηγός της διάσημης εβραϊκής φυλής των Μπάνου Ναντίρ (Banu Nadir), ο οποίος επίσης σκοτώθηκε στη μάχη του Χάϊμπαρ. Μετά τη μάχη, η Σαφίγια αιχμαλωτίστηκε, αλλά τελικά απελευθερώθηκε και ο Προφήτης την παντρεύτηκε.

Αργότερα, μερικοί μουσουλμάνοι παραπονέθηκαν στο Μωχάμμαντ επειδή η Σαφίγια βοήθουσε τους Εβραίους, αλλά αυτή απάντησε στις επικρίσεις λέγοντας πως έπρεπε να φροντίζει αυτούς που είναι συγγενείς της. Ο Προφήτης υπερασπίστηκε τη θέση της και της είπε να τους απαντήσει με αυτά τα λόγια: «Ο πατέρας μου είναι ο Ααρών (Χαρούν), ο θεός μου είναι ο Μωυσής (Μούσα) και ο άνδρας μου είναι ο Μωχάμμαντ». Αυτός ο γάμος οδήγησε σε μια βελτίωση και μία σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των μουσουλμάνων και των Εβραίων της Μεδίνας.

Ο τελευταίος γάμος του Προφήτη ήταν με μία άλλη διαζευγμένη γυναίκα, τη Μαϊμούνα (Maymuna). Η Μαϊμούνα είχε παντρευτεί ήδη δύο φορές και ήταν μεγάλη σε ηλικία.

Παντρεύτηκε τον Προφήτη όταν αυτός ήταν 57 ετών. Ο γάμος έγινε κατόπιν προτροπής του θείου του Προφήτη Αμπάς ('Abbas), που θεωρούσε ότι με αυτό τον τρόπο η φυλή της Μαϊμούνα, οι Χιλαλίτες, θα δεχόταν το Ισλάμ. Και πράγματι, αυτό συνέβη: μετά

από το γάμο του Μωχάμμαντ με την Μαϊμούνα, η φυλή της ασπάστηκε το Ισλάμ .

Από τα παραπάνω, συμπεραίνουμε ότι δεν ήταν οι ιδιοτροπίες και οι επιθυμίες του Προφήτη που προκάλεσαν τους γάμους του, αλλά μάλλον ο ίδιος ο Θεός είχε προγραμματίσει τους γάμους του. Ο Θεός διέταξε τον απεσταλμένο αγγελιαφόρο Του μετά από τον τελευταίο γάμο (με τη Μαϊμούνα) να μην παντρευτεί ξανά ({ Σούρα αν-Νουρ/Το Φως} 24:33), επειδή οι στόχοι των γάμων του είχαν επιτευχθεί και η προφητική του αποστολή ήταν κοντά στην ολοκλήρωση.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι ο Προφήτης δεν ενδιαφερόταν για το άλλο φύλο. Σίγουρα το άλλο φύλο και η ομορφιά τον έλκυαν και ο ίδιος δεν δίσταζε να εκφράζει κάτι τέτοιο. Ο Μωχάμμαντ είπε: "Το άρωμα και οι γυναίκες μου είναι αγαπητά. Παρόλα αυτά, η χαρά των ματιών μου είναι στην προσευχή". Είπε επίσης: "Έχω τον πλήρη έλεγχο του εαυτού μου". Παρατηρώντας τη ζωή του διαπιστώνει κανείς ο

Μωχάμμαντ πλησίασε τις διάφορες πτυχές της ανθρώπινης ζωής με μέτρο, είτε όταν έτρωγε, είτε όταν έπινε είτε όταν περνούσε την ώρα με τις συζύγους του χωρίς να υποπέσει ποτέ σε υπερβολές. Από πολλούς δυτικούς συγγραφείς παρουσιάστηκε ως επιπόλαιος και έκφυλος, συνήθως εξαιτίας του γεγονότος ότι είχε πολλές συζύγους. Αυτό όμως δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και δεν συνάδει με τα ιστορικά γεγονότα που παρουσιάστηκαν παραπάνω. Στην πραγματικότητα, οι γάμοι του είχαν κοινωνικό κίνητρο και υψηλότερο στόχο από τη απλή σεξουαλική ικανοποίηση.

Θα ήταν χρήσιμο εδώ να αναφερθεί τι γράφει μια δυτική μελετήτρια, η Κάρεν Άρμστρονγκ, συγγραφέας του βιβλίου «Μωχάμμαντ: Ένας Προφήτης των καιρών μας», σε σχέση με τους γάμους του Προφήτη και της πολυγαμίας στο Ισλάμ: “Στο Κοράνι, ο θεσμός της πολυγαμίας ήταν μέρος της κοινωνικής νομοθεσίας. Δεν είχε ως σκοπό την ικανοποίηση της αρσενικής σεξουαλικής επιθυμίας, αλλά την αποκατάσταση των αδικιών που γίνονταν εις βάρος των χηρών, των

ορφανών και άλλων αδύναμων μελών της κοινωνίας, που ήταν ιδιαίτερα ευάλωτοι. Πάρα πολύ συχνά, μερικοί αδίστακτοι οικειοποιούνταν τα πάντα και δεν άφηναν τίποτα στα πιο αδύναμα μέλη της οικογένειας...Η πολυγαμία είχε θεσπιστεί για να παρέχει ασφάλεια στις απροστάτευτες γυναίκες, που έτσι θα παντρεύονταν με αξιοπρέπεια, καταργώντας συγχρόνως τις παλιές χαλαρές, ανεύθυνες σχέσεις που υπήρχαν στην προϊσλαμική αραβική κοινωνία. Οι άντρες θα μπορούσαν να έχουν μόνο μέχρι τέσσερις συζύγους που θα έπρεπε να μεταχειρίζονται όλες με τον ίδιο τρόπο. Επίσης εθεωρείτο πια αδικαιολόγητο να «καταβροχθίσουν» την περιουσία τους...Το Κοράνι προσπαθούσε να προσφέρει στις γυναίκες ένα νομικό καθεστώς, που οι περισσότερες δυτικές γυναίκες δεν θα απολάυσουν μέχρι το δέκατο ένατο αιώνα. Η χειραφέτηση των γυναικών ήταν ένα έργο αγαπητό στην καρδιά του Προφήτη... "

(2) Διέδωσε ο Προφήτης Μωχάμμαντ το Ισλάμ υπό την απειλή του ξίφους και εξανάγκασε τους ανθρώπους να δεχτούν τη θρησκεία του;

Πιστεύεται ευρέως ότι το Ισλάμ διαδόθηκε υπό την απειλή του ξίφους. Υπάρχουν δύο κύριοι λόγοι που δείχνουν ότι αυτό δεν αληθεύει.

Πρώτον, ο Προφήτης του Ελέους, ο Προφήτης Μωχάμμαντ, διακήρυξε ότι θα παρέμενε πιστός στις εντολές του Θεού, και ο Θεός απαγορεύει ρητά την δια εξαναγκασμού αλλαγή της θρησκείας για τους ανθρώπους:

“Στη θρησκεία δεν υπάρχει εξαναγκασμός” (Σούρα αλ-Μπάκρα/Η Αγελάδα} 2:256)

Υπάρχει μία ενδιαφέρουσα ιστορία σχετικά με την αποκάλυψη αυτού του στίχου. Ένας από τους συντρόφους του Προφήτη είχε δύο γιους που είχαν γίνει χριστιανοί πριν την εμφάνιση του Ισλάμ. Όταν οι δύο γιοι μαζί με άλλους χριστιανούς ήρθαν στη Μεδίνα ο πατέρας τους επέμεινε να γίνουν μουσουλμάνοι.

Αυτοί όμως αρνήθηκαν και έφεραν το θέμα ενώπιον του Προφήτη. Ο πατέρας τότε ρώτησε, "Ω Προφήτη του Θεού! Πώς μπορεί ένα μέρος του εαυτού μου να μπει στην κόλαση και εγώ απλά να παρακολουθώ;" Ως απάντηση σε αυτό το ερώτημα ο Θεός αποκάλυψε τον προαναφερθέντα στίχο που απαγορεύει οποιονδήποτε εξαναγκασμό σε θέματα θρησκείας. Κατά συνέπεια, οι δύο γιοι εκείνου του άνδρα ήταν ελεύθεροι να παραμείνουν Χριστιανοί και ο Προφήτης του Ελέους δεν τους ανάγκασε να γίνουν μουσουλμάνοι, όπως ήθελε ο πατέρας τους.

Ένας άλλος στίχος του Κορανίου λέει:

«Και αν ήταν η Επιθυμία του Κυρίου σου, τότε όλοι θα πίστευαν, όλοι όσοι είναι πάνω στη γη! Το Μήνυμά σου δεν είναι να υποχρεώνεις τους ανθρώπους παρά τη θέλησή τους να πιστεύουν». ({ Σούρα Γιούνους/Ιωνάς}10:99).

Όλοι, ακόμη και εκείνοι που κατηγορούν τον Προφήτη για εξαναγκαστικούς εξισλαμισμούς, παραδέχονται ότι ο Μωχάμμαντ ήταν ένας θεοσεβούμενος άνθρωπος, ο

οποίος υπάκουε πάντα και ολόψυχα τον Θεό. Πώς, λοιπόν, θα μπορούσε να παραβιάσει αυτές τις ρητές θείες εντολές;

Υπάρχουν άλλες ιστορικά καταγεγραμμένες περιπτώσεις, όπου ο Προφήτης συνέστησε σε κάποια άτομα να μην ασπαστούν το Ισλάμ για ένα χρονικό διάστημα, για την προσωπική τους ασφάλεια. Μεταξύ αυτών είναι η περίπτωση του Άμρ ιμπν Άμπασα ασ-Σαλάμι (‘Amr ibn ‘Abasa as-Salami), που ήλθε από μακριά στη Μέκκα για να ασπαστεί το Ισλάμ. Ήταν τότε μία περίοδος που οι μουσουλμάνοι διώκονταν στη Μέκκα και ήταν εξαιρετικά δύσκολο να συναντήσουν τον Προφήτη. Με κάποιο τρόπο, ο Άμρ κατόρθωσε να βρει τον Προφήτη και του εξέφρασε την επιθυμία του να ασπαστεί το Ισλάμ.

Ο Προφήτης, εντούτοις, του είπε ότι δεν έπρεπε προς το παρόν να ασπαστεί το Ισλάμ, δεδομένου ότι οι σχέσεις μεταξύ του ιδίου και της φυλής του Άμρ ήταν εχθρικές. Ο Προφήτης συμβούλεψε λοιπόν τον Άμρ να επιστρέψει στην οικογένειά του έως ότου να φανεί ότι ο

Προφήτης θα υπερίσχυε των αντιπάλων του. Τελικά, αφού πέρασαν περίπου 7-8 χρόνια, ο Άμρ πήγε ξανά να συναντήσει τον Προφήτη και ασπάστηκε το Ισλάμ. Σίγουρα, εάν ο Προφήτης είχε ως μοναδικό στόχο τον προσηλυτισμό των ανθρώπων στο Ισλάμ, χωρίς να λάβει υπόψη και την προσωπική τους ασφάλεια, δεν θα είχε συμβουλέψει τον Άμρ να επιστρέψει στην οικογένειά του εξ αιτίας του επικείμενου κινδύνου.

Ο Προφήτης έδειχνε εξαιρετικό ζήλο στην διάδοση του θείου μηνύματος ανάμεσα στους ανθρώπους και στην οδήγησή τους προς τη σωτηρία. Το ίδιο το Κοράνι αναφέρεται στην προθυμία του:

«Πας (Ω! Μωχάμμαντ) να καταστρέψεις τον εαυτό σου από λύπη μόλις φεύγουν, επειδή δεν πιστεύουν στο μήνυμα (του Θεού)». ({Σούρα αλ-Καχφ /Το Σπήλαιο} 18:6).

Αλλά αυτός ο ζήλος δεν τον οδήγησε ποτέ να αναγκάσει κάποιον να γίνει μουσουλμάνος παρά τη θέλησή του.

Δεύτερον, δεν υπάρχει κανένα ιστορικό στοιχείο που δείχνει ότι ο Προφήτης Μωχάμμαντ ενήργησε αντίθετα προς την αρχή της αποδοκιμασίας οποιουδήποτε εξαναγκασμού στη θρησκεία. Δεν υπάρχει ούτε ένα καταγεγραμμένο περιστατικό θρησκευτικού εξαναγκασμού στη λεπτομερώς τεκμηριωμένη βιογραφία του Προφήτη. Μολονότι μερικοί δυτικοί ιστορικοί των προηγούμενων αιώνων έχουν ισχυριστεί ότι κάτι τέτοιο συνέβη, οι πιο πρόσφατες μελέτες έχουν αποδείξει ότι οι προσηλυτισμοί δεν γίνονταν ξαφνικά και κάτω από την απειλή της βίας, αλλά ότι οι άνθρωποι που ζούσαν σε επαφή με τους μουσουλμάνους δέχονταν την νέα πίστη βαθμιαία, ειλικρινά και εθελοντικά. Ο οριενταλιστής Τζορτζ Σελ λέει: " Όποιος λέει ότι το Ισλάμ διαδίδεται με το ξίφος, κάνει απλά εικασίες, επειδή το ξίφος δεν αναφέρεται καν σε πολλές χώρες όπου το Ισλάμ διαδόθηκε".

Ο Μαχάτμα Γκάντι, ο πατέρας του ινδικού έθνους, είπε: "Είμαι πεπεισμένος, περισσότερο από ποτέ, ότι δεν ήταν το ξίφος που εξασφάλισε τότε στο Ισλάμ μία θέση στο σχέδιο της ζωής. Ήταν η γνήσια απλότητα, η

απόλυτη αυταπάρνηση του Προφήτη, η ευσυνείδητη μέριμνα για τις υποσχέσεις του, η έντονη αφοσίωσή του στους φίλους και τους οπαδούς του, η αφοβία του και η απόλυτη εμπιστοσύνη του στο Θεό και στην δική του αποστολή.”

Ο διάσημος γάλλος ιστορικός Γουστάφ Λομπούν έγραψε στο βιβλίο του «Ο Αραβικός Πολιτισμός» ότι: "Η βία δεν ήταν ένας παράγοντας της διάδοσης του Ισλάμ, και αυτό επειδή οι Άραβες άφηναν τους ανθρώπους, ελεύθερους να ασκήσουν τη θρησκεία τους.”

Ένας άλλος διάσημος ευρωπαϊός συγγραφέας, ο Τόμας Καρλάιλ, είπε: "Όσοι κατηγορούν [τον Προφήτη] για το ότι βασιζόταν στο ξίφος προκειμένου οι άνθρωποι να ανταποκριθούν στο κήρυγμά του λένε ακατανόητες αηδίες!"

Η ιστορία, η λογική, η αντικειμενικότητα και η ακαδημαϊκή έρευνα απορρίπτουν την αντίληψη ότι ο Προφήτης Μωχάμμαντ επέβαλε με τη βία τη θρησκεία του σε απρόθυμες μάζες. Ήταν η εκούσια αποδοχή και η πλήρης πεποίθηση της αλήθειας του Ισλάμ που

προκάλεσαν μαζικούς προσηλυτισμούς σε πολλές χώρες. Η Κίνα, η Ινδονησία, η Μαλαισία και άλλες νοτιοασιατικές χώρες αποτελούν τρανταχτά παραδείγματα αυτής της πραγματικότητας. Μπορούμε να παρατηρήσουμε μια αναζωπύρωση αυτού του φαινομένου σήμερα – αν και με λιγότερο θεαματικό τρόπο – στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, όπου το Ισλάμ είναι η θρησκεία που εξαπλώνεται γρηγορότερα.

(3) Έγραψε ο Μωχάμμαντ το Κοράνι; Αντέγραψε την Αγία Γραφή;

Η ισχυρότερη κατηγορία ενάντια στον Προφήτη Μωχάμμαντ, ειδικά στη Δύση, είναι εκείνη σύμφωνα με την οποία αυτός δημιούργησε το Κοράνι. Ακόμη και οι δυτικοί μελετητές που είναι φίλα προσκείμενοι προς το Ισλάμ δεν μπορούν να αναγνωρίσουν ότι το Κοράνι είναι κείμενο θείας αποκάλυψης και ότι ο δημιουργός του είναι ο ίδιος ο Θεός. Υπάρχει μια μακραίωνη και βαθιά ριζωμένη παράδοση στη δυτική γραμματεία που χαρακτηρίζει το Κοράνι ως κατασκευάσμα/έργο του Μωχάμμαντ. Θεωρούμε λοιπόν αναγκαίο να αναφερθούμε, έστω και εν συντομία, σε αυτό το ζήτημα, λαμβάνοντας υπόψη μας αποδεδειγμένα ιστορικά γεγονότα, καθώς επίσης, για όσο αφορά την προσωπικότητα του Προφήτη, τη ζωή και τη σταδιοδρομία του.

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ είναι ίσως το μοναδικό ιστορικό πρόσωπο της αρχαιότητας για το οποίο έχουμε τα πληρέστερα τεκμηριωμένα βιογραφικά

στοιχεία. Αυτό μας επιτρέπει να εξετάσουμε αναλυτικά το ενδεχόμενο να έγραψε ο ίδιος το Κοράνι. Πρόκειται για ένα τεράστιο ζήτημα, δεδομένου ότι οι μελετητές έχουν αναλύσει και συζητήσει διεξοδικά τα πολυάριθμα στοιχεία που αποδεικνύουν τη θεία προέλευση του Κορανίου. Όμως, έχοντας υπόψιν τον σκοπό του παρόντος βιβλίου, θα αναφέρουμε μόνο μερικά παραδείγματα.

Πρώτον: ήταν ευρέως γνωστό μεταξύ των κατοίκων της Μέκκας ότι ο Προφήτης Μωχάμμαντ δεν ήξερε να διαβάζει και να γράφει, και στερούνταν της βασικής παιδείας. Το ίδιο το Κοράνι αναφέρει ρητά ότι ο Προφήτης ήταν αναλφάβητος, εννοώντας ξεκάθαρα ότι δεν ήξερε να διαβάζει και να γράφει. Κανένας στην κοινωνία της Μέκκας δεν προσπάθησε να αρνηθεί αυτήν την πληροφορία του Κορανίου:

«Γι' αυτό πιστέψτε στον Θεό και στον Απεσταλμένο Του, τον αναλφάβητο Προφήτη, που (κι ο ίδιος) πιστεύει στον Θεό και στους Λόγους Του. Ακολουθείστε τον, και ίσως να οδηγηθείτε (στη σωτηρία)». ({Σούρα αλ-Αρ'άφ}7:158)

Όπως περιγράφεται στη βιογραφία του, όταν ο Αρχάγγελος Γαβριήλ εμφανίστηκε για πρώτη φορά στον Προφήτη, ο οποίος ήταν τότε στην ηλικία των 40 ετών, και του αποκάλυψε τον πρώτο στίχο του Κορανίου λέγοντάς του: "Διάβασε!", η απάντηση του Προφήτη ήταν ότι δεν ήξερε να διαβάζει. Κατά συνέπεια ακόμη και στην αρχή της αποστολικής σταδιοδρομίας του ο Προφήτης δεν ήταν σε θέση να συγγράψει ένα βιβλίο.

Όπως λέει το Κοράνι, η Θεία Σοφία διάλεξε τον Μωχάμμαντ που ήταν αγράμματος:

«Και δεν ήταν (δυνατό) σ' εσένα να διαβάζεις γραφές πριν τούτου (σου φτάσει η Θεία αποκάλυψη), και ούτε είναι δυνατό να τις γράφεις με το δεξί σου χέρι. Γιατί βέβαια αν αυτό γινόταν θα είχαν αμφιβολίες εκείνοι που μάταια φλυαρούν». ({Σούρα αλ-Ανκαμπούτ/Η Αράχνη} 29:48)

Δεύτερον: όταν προέκυπτε κάποιο πρόβλημα στην ισλαμική κοινότητα, ο Μωχάμμαντ δεν μπορούσε να βρει από μόνος του μια λύση έως ότου αυτή τού

αποκαλυπτόταν από τον Θεό. Σε πολλές από αυτές τις περιπτώσεις, η αποκάλυψη της λύσης καθυστερούσε προκαλώντας συχνά στον Προφήτη μεγάλη ανησυχία. Εάν ο Προφήτης επινοούσε ο ίδιος τις απαντήσεις, γιατί να περιμένει τις αποκαλύψεις; Ιδού μερικά παραδείγματα:

Κάποτε μια ομάδα ανθρώπων κατηγορήσε τη σύζυγο του Προφήτη 'Α'ισα για μοιχεία. Οι κατηγορίες και οι συκοφαντίες προκάλεσαν μεγάλη αναστάτωση στην ισλαμική κοινότητα της Μεδίνας και οδήγησαν τον Προφήτη να απομακρυνθεί προσωρινά από την 'Α'ισα. Σε αυτή την εξαιρετικά δύσκολη δοκιμασία ο Μωχάμμαντ δεν ήξερε τι να κάνει. Τελικά αποκαλύφθηκαν μερικοί στίχοι του Κορανίου που φανέρωσαν την αθωότητα της 'Α'ισα και επέπληξαν εκείνους που εξαπέλυαν ανυπόστατες κατηγορίες εναντίον της.

Οι ηγέτες των Κωραϊσιτών έθεσαν κάποτε στον Προφήτη μερικές ερωτήσεις προκειμένου να τον δοκιμάσουν και να δουν εάν είναι πραγματικά ο Απεσταλμένος του Θεού. Ρώτησαν για διάφορα θέματα και για διάφορες ιστορίες, όπως εκείνη των Ανθρώπων

της Σπηλιάς¹, ή εκείνη τον Δου 'λ-Καρνάιν (του Δικέρου Βασιλιά), για τη φύση της ψυχής κ.ά. Πέρασαν μερικές εβδομάδες και ο Προφήτης δεν είχε δώσει καμία απάντηση, επειδή τότε δεν ήξερε τίποτα για όλα αυτά. Ως αποτέλεσμα της καθυστέρησης, ο Προφήτης κατηγορήθηκε από τους Κωραϊσίτες πως είναι ένας ψεύτης. Τελικά, στον Προφήτη αποκαλύφθηκε ένα ολόκληρο κεφάλαιο του Κορανίου (σούρα), με τίτλο «Το Σπήλαιο» (Σούρα 18), όπως και άλλους στίχους, που απαντούσαν σε όλες τις ερωτήσεις που οι Κωραϊσίτες τού είχαν κάνει.

Στα πρώτα χρόνια του Ισλάμ οι μουσουλμάνοι συνήθιζαν να προσεύχονται με το πρόσωπο στραμμένο προς την Ιερουσαλήμ. Ο Προφήτης επιθυμούσε να αλλάξει την κατεύθυνση της προσευχής προς στη Μέκκα, αλλά δεν έκανε ή είπε τίποτα για να πραγματοποιηθεί αυτή η αλλαγή· αντί αυτού, περίμενε μια εντολή από το Κύριό του, σηκώνοντας το κεφάλι προς τους ουραμούς, εν αναμονή της απάντησης.

Λέει το Κοράνι:

¹ Σημείωμα του μεταφραστή: το Σπήλαιο των Επτά Παίδων.

“Βλέπουμε πως στρέφεις το πρόσωπό σου στον ουρανό για καθοδήγηση ”. (Σούρα αλ-Μπάκρα/Η Αγελάδα 2:144).

Η θεία εντολή έφθασε και οι μουσουλμάνοι έστρεψαν αμέσως τα πρόσωπά τους προς την κατεύθυνση της Μέκκας, δηλαδή από το Βορρά προς το Νότο.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, όπως και σε πολλές άλλες, ο Προφήτης δεν προέβη σε καμία ενέργεια πριν του αποκαλυφθούν οι κατάλληλες απαντήσεις ή οι σχετικές εντολές. Αυτό συνέβη ακόμα κι όταν, εξαιτίας της καθυστέρησης, δεχόταν επικρίσεις και κατηγορείτο ως ψευδοπροφήτης. Εάν το Κοράνι ήταν πράγματι έργο του Μωχάμμαντ, σίγουρα θα μπορούσε "να έχει αποκαλύψει" ο ίδιος τους στίχους νωρίτερα. Αντίθετα, αυτό αποδεικνύει ότι το Κοράνι είναι κείμενο θείας αποκάλυψης και όχι δημιούργημα της φαντασίας του Μωχάμμαντ.

Τρίτον: όλοι οι Άραβες, μουσουλμάνοι και μη, έχουν αναγνωρίσει την ύψιστη αξία και την γλωσσική τελειότητα του Κορανίου:

Ο Όμαρ ιμπν αλ-Χαττάμπ ήταν συνήθως ένας από τους κριτές του διαγωνισμού αραβικής ποίησης που διεξαγόταν στη Μέκκα. Η αυθεντία του στην αραβική γλώσσα ήταν παροιμιώδης. Εν τούτοις, όταν άκουσε ένα απόσπασμα του Κορανίου εντυπωσιάστηκε και εξαιτίας αυτού ασπάστηκε το Ισλάμ. Πώς θα μπορούσε ο Προφήτης να δημιουργήσει τέτοιο γλωσσικό αριστούργημα στην ηλικία των 40 ετών ενώ μέχρι τότε δεν είχε ποτέ δώσει κανένα δείγμα για τέτοιο ταλέντο; Άλλοι επιφανείς Άραβες, όπως ο ατ-Τουφάιλ ιμπν Άμρ αντ-Ντάουση και ο Ούτμπα ιμπν Ραμπί'α με παρόμοιες γνώσεις και εμπειρία σε θέματα που αφορούσαν την αραβική γλώσσα, όταν άκουσαν αποσπάσματα του Κορανίου άρχισαν να εκφράζουν το θαυμασμό τους χρησιμοποιώντας φράσεις όπως: "Άκουσα τέτοια λόγια που δεν άκουσα ποτέ πριν. Είναι από το Θεό, δεν είναι ποίηση, ούτε μαγεία, ούτε μαντεία". Αυτό ήταν συνήθως η πρώτη εντύπωσή όλων όσων άκουγαν το Κοράνι, γεγονός που δείχνει ότι το Κοράνι ήταν κάτι

πέρα από το όποιο ταλέντο ή μεγαλοφυΐα διέθετε ο Μωχάμμαντ και ότι δεν ήταν έργο του.

Τέταρτον: υπάρχει μια σημαντική διαφορά μεταξύ των Λόγων του Προφήτη και των Κορανικών στίχων. Οι Λόγοι του Προφήτη καταγράφονται σε διάφορα γραπτά κείμενα και ονομάζονται στα αραβικά Χαντίθ. Το σύνολο των Χαντίθ είναι πάρα πολύ μεγαλύτερο του Κορανίου. Όταν μιλούσε, τα λόγια του δεν συνοδεύονταν απαραίτητα από κάποια υπερφυσική εμπειρία, ενώ όταν του αποκαλυπτόταν ο Λόγος του Θεού, ένιωθε συχνά ασυνήθιστα αισθήματα. Μερικές φορές κατά τη διάρκεια των αποκαλύψεων ιδρώνε, ακόμη και τις κρύες μέρες, το πρόσωπό του γινόταν κόκκινο, το σώμα του γινόταν βαρύ, κ.ά. Απλά υποκρινόταν; Σίγουρα όχι! Πώς θα μπορούσε να ζήσει για 23 ολόκληρα χρόνια μια τέτοια επιτηδευμένη και ψεύτικη ζωή; Αυτό είναι πράγματι η διαφορά μεταξύ των Χαντίθ και του Κορανίου. Όσο για το Κοράνι, ήταν προϊόν θείας αποκάλυψης που ο Μωχάμμαντ μετέφερε κατά λέξη, ενώ στα Χαντίθ αναφέρονται τα δικά του λόγια.

Υπό αυτό το πρίσμα, ένα άλλο κρίσιμο στοιχείο αποτελείται από την τεράστια διαφορά μεταξύ του γλωσσικού ύφους του Κορανίου και εκείνου των Χαντίθ. Η σύγκριση των δύο κειμένων αποδεικνύει περίτρανα ότι ο δημιουργός του Κορανίου είναι εντελώς διαφορετικός από εκείνον των Χαντίθ. Καταγράφεται επίσης ότι οι ίδιοι οι Άραβες εξεπλάγησαν από τη γλώσσα του Κορανίου, ενώ ήταν γνωστό ότι ο Προφήτης δεν είχε δημιουργήσει κανένα κείμενο, ούτε προφορικό ούτε γραπτό, πριν την αποκάλυψή του Κορανίου. Είναι σαφές πως η γλώσσα του Κορανίου δεν ήταν η γλώσσα του Μωχάμμαντ. Ακόμη και αυτοί που δεν μιλούν Αραβικά μπορούν να διαπιστώσουν αυτήν την τεράστια διαφορά στο ύφος και στη γλώσσα που υπάρχει ανάμεσα στο Κοράνι και τα Χαντίθ, ακόμη και αν διαβάζουν αυτά τα κείμενα σε μετάφραση.

Πέμπτον: μεγάλο μέρος του Κορανίου αφιερώνεται στις ιστορίες των απεσταλμένων του Θεού και των προφητών που προηγήθηκαν του Μωχάμμαντ και των

λαών τους. Αυτό που συνεχώς παρατηρείται είναι ότι ο Προφήτης δεν είχε καμία προηγούμενη γνώση για καμία από εκείνες τις ιστορίες ή για άλλα ιστορικά γεγονότα και ότι γνώρισε όλα αυτά μόνο χάρη στην θεία αποκάλυψη. Για παράδειγμα:

Στην ιστορία του Μωυσή και του Φαραώ το Κοράνι λέει:

«44. Και εσύ δεν βρισκόσουν (ω Μωχάμμαντ) στη δυτική πλευρά (του όρους Σινά) όταν αναθέσαμε στον Μωυσή την αποστολή του, ούτε ήσουν ανάμεσα στους μάρτυρες (αυτού του περιστατικού) 45. Κι όμως δημιουργήσαμε (άλλες) γενιές, που έζησαν μετά από αυτά, και δεν κατοίκησες με τη γενιά (της χώρας) των Μαδιάμ για να απαγγέλλεις τα Εδάφια Μας σ' αυτούς. Κι όμως εμείς ήμασταν αυτοί που είχαν σ' αυτούς στείλει αποστόλους (εμπνευσμένους από Εμάς)».
({Σούρα αλ-Κάσας/Το Αφήγημα }28:44-45)

Το Κοράνι λέει επίσης, μετά από την ιστορία του Ιησού (Ισα) και της Μαρίας (Μάριαμ):

«Αυτό είναι μέρος από τις αποκαλύψεις των μυστηρίων που σου φανερώνουμε (ω Απόστολε!) αποκαλύπτοντάς τες σε σένα. Δεν ήσουν μαζί τους

όταν έριχναν κλήρο με τα βέλη τους, για να δουν ποιος απ' αυτούς θα αναλάμβανε τη φροντίδα της Μάριαμ, ούτε ήσουν μαζί τους όταν φιλονικούσαν (γι' αυτό)». (Σούρα αλ-Ιμράν/Η οικογένεια του Ιμράν}3:44)

Ενώ μετά από την ιστορία του Ιωσήφ λέει:

«(Ω Μωχάμμαντ!): Αυτή είναι μια από τις ιστορίες του αόρατου (κόσμου) που, εκπνέοντάς σε, σου αποκαλύπτουμε. Δεν ήσουν εκεί μπροστά εσύ, μαζί τους, όταν συνεννοούνταν για το σχέδιό τους, με ποιο τρόπο να στήσουν την παγίδα». (Σούρα Γιούσουφ/Ιωσήφ }12:102)

Στίχοι όπως αυτοί που μόλις αναφέρθηκαν, εμφανίζονται στο Κοράνι συνήθως μετά από τις ιστορίες της βιβλικής παράδοσης. Συνεπώς, εάν ο Προφήτης είχε μάθει αυτές τις ιστορίες από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς, γιατί να τις αποδώσει στον Θεό; Ήταν τόσο μεγάλος ψεύτης;

Έκτον: σε ορισμένες περιπτώσεις το Κοράνι επικρίνει αυστηρά τον Προφήτη:

Μία φορά ο Προφήτης με μερικούς ηγέτες των Κουραϊσιτών και τους προέτρεπε να ασπαστούν το Ισλάμ. Ένας τυφλός , ο Αμπντουλλάχ ιμπν Ουμμ Μακτούμ, που ήταν ήδη μουσουλμάνος, πλησίασε τον Προφήτη για να του κάνει μερικές ερωτήσεις σχετικά με το Ισλάμ. Ο Προφήτης τον αγνόησε, επειδή προσπαθούσε να εξηγήσει το μήνυμα του Ισλάμ στους ηγέτες των Κουραϊσιτών, με την ελπίδα ότι θα γίνονταν μουσουλμάνοι. Και να, που αποκαλύφθηκαν μερικοί στίχοι του Κορανίου που κατέκριναν τον Μωχάμμαντ και τον επιπλήττανε:

«(ο Προφήτης) σκυθρώπιασε και απομακρύνθηκε, γιατί ήρθε (κοντά) του ο τυφλός (και τον διέκοψε), αλλά τι ήταν εκείνο που ήθελε να σου πει και ότι ίσως μπορούσε να τον κάνει καλύτερο άνθρωπο (πνευματικά);». ({Σούρα Άμπασα/Σκυθρώπιασε}80:1-3).

Στον Προφήτη άρεσε πολύ το μέλι. Μια φορά όμως απέφυγε να το φάει για να ικανοποιήσει τις συζύγους του που του είχαν ζητήσει να μην το κάνει. Ο Θεός όμως τον κατέκρινε και τον επέπληξε γι' αυτό:

«Ω εσύ ο Προφήτης! Γιατί απαγορεύεις (και στερείσαι) ό,τι ο Θεός σου έχει επιτρέψει; Προσπαθείς να ευχαριστήσεις τις συζύγους σου. Αλλά ο Θεός είναι Φιλεύσπλαχνος και Παντελεήμονας». (Σούρα ατ-Ταχρίμ/Η Απαγόρευση} 66:1).

Πριν την εκστρατεία του Ταμπούκ μερικοί υποκριτές πήγαν στον Προφήτη και του ζήτησαν να τους απαλλάξει από το να συμμετάσχουν στην εκστρατεία. Ο φιλεύσπλαχνος Προφήτης δέχτηκε τη δικαιολογίες τους και τους απάλλαξε από την εκστρατεία. Μετά από λίγο αποκαλύφθηκαν σίχιοι που πάλι τον κατάκριναν και τον επιπλήττανε:

«Ο Θεός σε συγχώρεσε. Γιατί (όμως) έδωσες σ'αυτούς την άδεια (και δεν περίμενες) μέχρι να φανερωθεί σε σένα ποιοι έλεγαν την αλήθεια και να μάθεις ποιοι ήταν οι ψεύτες;» (Σούρα ατ-Τάουμπα/Η Μετάνοια}9:43).

Υπάρχουν πολλές άλλες περιπτώσεις όπου ο Προφήτης κατακρίθηκε και επιπλήχτηκε από το Θεό. Το ερώτημα που εδώ τίθεται είναι γιατί να δημιουργήσει ο Προφήτης αυτούς τους σίχους; Και ακόμη κι αν κάποιος άλλος είχε αποκαλύψει αυτούς

τους στίχους στον Μωχάμμαντ, γιατί να τους κρατήσει, ενώ ήξερε πολύ καλά ότι αυτοί οι στίχοι θα διδάσκονται και θα διαβάζονται για πολλά χρόνια; Η μόνη λογική απάντηση είναι ότι αυτά δεν είναι λόγια του Προφήτη και ότι αυτός δεν είναι ο συγγραφέας του Κορανίου.

Έβδομον: ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία του Κορανίου είναι ότι η πηγή του είναι ο ίδιος ο Θεός. Ο Προφήτης δεν είχε κανένα δικαίωμα να προσθέσει ή να αφαιρέσει κάτι από αυτά που του αποκαλύφθηκαν:

«Και αν (ο Απεσταλμένος) επινοούσε κάποια λόγια στο όνομα Μας, θα τον πιάναμε (αρπάζοντας τον) από το δεξί του χέρι (για σκληρή τιμωρία), και έπειτα θα του κόβαμε την αρτηρία της καρδιάς του». (Ζούρα αλ-Χάκκα/Το Αναπόφευκτο }69:44-46)

Εάν ο Προφήτης ήταν πραγματικά ο δημιουργός του Κορανίου, γιατί να εκφραστεί με αυτό τον τρόπο; Ήταν τόσο ξεδιάντροπος ψεύτης που δημιούργησε το Κοράνι επινοώντας απειλές ενάντια στον ίδιο τον εαυτό του; Η ιστορία και η λογική αποκρούουν αυτήν την κατηγορία, ειδικά αν λάβουμε υπόψιν ότι ο Προφήτης δεν είπε

ούτε ένα ψέμα σε ολόκληρη τη ζωή του. Πριν ξεκινήσει η αποστολική του σταδιοδρομία, ακόμη και οι ειδωλολάτρες διαβεβαίωναν τον κόσμο για την αξιοπιστία του και ο ίδιος ήταν γνωστός στη Μέκκα ως "ο αξιόπιστος" και "ο ειλικρινής". Μπορούμε λοιπόν να πιστέψουμε ότι ξαφνικά, στην ηλικία των 40 ετών, ο Προφήτης, όχι μόνο άρχισε να λέει πάρα πολλά ψέματα, αλλά ότι αυτά τα ψέματα ήταν ενάντια στον ίδιο τον Θεό; Είναι απλά παράλογο!

Η κατηγορία ότι αντέγραψε την Αγία Γραφή.

Η κατηγορία ότι ο Προφήτης έχει αντιγράψει τη Αγία Γραφή είναι αβάσιμη για τους εξής λόγους:

Πρώτον: στο Κοράνι υπάρχουν εκατοντάδες αναφορές σε γεγονότα που συνέβησαν πολύ παλιά και δεν βρίσκονται καν στη Βίβλο. Παραδείγματος χάριν, η μεταμέλεια του Αδάμ στον Παράδεισο και η συγχώρεση του Θεού, οι οποίες αθετούν το χριστιανικό δόγμα του προπατορικού αμαρτήματος. Το Κοράνι αναφέρει επίσης διάφορα γεγονότα της ζωής των Προφητών που δεν βρίσκονται στη Βίβλο, όπως ο

Αβραάμ που ρίχνεται στη φωτιά μόνο και μόνο για να σωθεί από το Θεό, ή η κατασκευή από τον Αβραάμ του ιερού ναού της Καάμπα, στη Μέκκα. Το Κοράνι εξιστορεί επίσης πολλά κομμάτια των ιστοριών του Νώε και του Ιησού, μερικές από τις οποίες έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη βιβλική αφήγηση. Από πού άντλησε ο Μωχάμμαντ όλες αυτές τις πληροφορίες; Οπωσδήποτε δεν θα μπορούσε να τις αντλήσει από την Βίβλο. Πώς μπορεί λοιπόν κανείς να υποστηρίξει ότι έχει αντιγράψει την Αγία Γραφή;

Η δε κατηγορία ότι έμαθε ολόκληρο το Κοράνι από το χριστιανό μοναχό Μπαχίρα είναι παράλογη για δύο τουλάχιστον λόγους.

Πρώτον: η συνάντηση μεταξύ του Προφήτη και του μοναχού ήταν πάρα πολύ σύντομη και έγινε όταν ο Προφήτης ήταν μόλις 12 χρονών. Ο μοναχός προσκάλεσε για γεύμα το караβάνι με το οποίο ταξίδευε ο Προφήτης ενώ βρισκόταν καθ' οδόν για την Συρία. Θα ήταν απίστευτο να έμαθε ο Προφήτης όλα όσα υποτίθεται ότι του δίδαξε ο Μπαχίρα κατά τη διάρκεια μίας σύντομης συνάντησης. Επιπλέον, δεν

υπάρχει κανένα ιστορικό στοιχείο που αποδεικνύει ότι ο Μπαχίρα γνώριζε όλη τη Βίβλο, αν και ο μοναχός, βασιζόμενος στις εβραϊκές και τις χριστιανικές Γραφές προέβλεψε τη θεια αποστολή του Μωχάμμαντ.

Δεύτερον: μεγάλο μέρος του Κορανίου, συμπεριλαμβανομένων πολλών από τα πιο μεγάλα κεφάλαιά του, όπως τα κεφάλαια 5, 8, 9, 24, 33, 48, κ.ά., αναφέρονται σε διάφορα ζητήματα πολιτικής και κοινωνικής φύσεως που ο Προφήτης έπρεπε να χειριστεί στη Μεδίνα για περισσότερα από δέκα χρόνια. Πώς θα μπορούσαν αυτά τα κεφάλαια να του είχαν υπαγορευθεί από τον Μπαχίρα; Προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι ένα τέτοιο επιχείρημα διατυπώθηκε από έναν γάλλο συγγραφέα που υποστηρίζει ότι ο Προφήτης έμαθε όλο το Κοράνι από τον Μπαχίρα κατά τη διάρκεια εκείνης της σύντομης συνάντησης.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, υπάρχουν πολλές υπόνοιες ότι ο Προφήτης έμαθε πολλές από τις ιστορικές αναφορές που υπάρχουν στο Κοράνι από τους Χριστιανούς και τους Εβραίους που έζησαν τότε στην

Αραβία. Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή, δύο χριστιανοί ιεροκήρυκες επισκέπτονταν τη Μέκκα κατά τη διάρκεια των πανηγυριών που λάμβαναν χώρα εκεί κάθε χρόνο. Ο Προφήτης θα μπορούσε λοιπόν να έχει αντλήσει πληροφορίες από αυτούς τους χριστιανούς. Εντούτοις, αυτοί οι Χριστιανοί είχαν πεθάνει πολύ πριν γεννηθεί ο Προφήτης Μωχάμμαντ και έτσι είναι αδύνατο να του είχαν διδάξει κάτι.

(4) Ηγήθηκε ο Μωχάμμαντ των ισλαμικών στρατευμάτων σε πολλούς άγριους και αιματηρούς πολέμους;

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ, ο Προφήτης του Ελέους, δεν όρισε τον πόλεμο ως φυσιολογική ανθρώπινη κατάσταση, όμως δεν μπορούσε να τον καταργήσει. Αυτό πού μπορεί να κάνει ο κάθε μεταρρυθμιστής ή πνευματικός ηγέτης είναι να ελαχιστοποιήσει τη βία του πολέμου. Ο Προφήτης του Ελέους, ακολουθώντας τις θείες εντολές, προσπάθησε να θεσπίσει όσο το δυνατόν πιο ανθρώπινους κανόνες πολέμου, να ευνοήσει την ειρήνη και να ελαχιστοποιήσει το κόστος του πολέμου σε ανθρώπινες ζωές.

Η προσέγγιση του Μωχάμμαντ στον πόλεμο μπορεί να εκτιμηθεί καλύτερα με την ανάλυση μερικών αριθμών. Ο Προφήτης του Ελέους αναγκάστηκε να υπερασπιστεί στρατιωτικά τον εαυτό του σε πολλές περιπτώσεις, όμως ο αριθμός των ανθρώπινων απωλειών ήταν εκπληκτικά χαμηλός σε σύγκριση με παρόμοιες μάχες και πολέμους στην ανθρώπινη

ιστορία. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων, και από τις δύο πλευρές, στις 28 μάχες και 38 εκστρατείες που έγιναν κατά τη διάρκεια της ζωής του Μωχάμμαντ ανέρχεται σε 1.284.

Κάποιος μπορεί να ισχυρισθεί ότι ο βασικός λόγος για τον χαμηλό αριθμό των απωλειών είναι ο μικρός αριθμός πολεμιστών που συμμετείχαν στις διάφορες μάχες και εκστρατείες, αλλά μια προσεκτική ανάλυση των διαθέσιμων στοιχείων δείχνει ότι το ποσοστό των ανθρώπων που σκοτώθηκαν σε αυτούς τους πολέμους, σε σχέση με τον αριθμό εκείνων που συμμετείχαν σε αυτούς ανέρχεται περίπου στο 1,5%. Δεδομένου ότι ο Προφήτης του Ελέους ήταν ο νικητής στις περισσότερες από αυτές τις συγκρούσεις, οι αριθμοί των θυμάτων δείχνουν ότι δεν μπορεί να συμπεριληφθεί στους άσπλαχνους και άγριους πολέμαρχους, κατακτητές, και στρατιωτικούς ηγέτες της ανθρώπινης ιστορίας. Μάλιστα, ο Μωχάμμαντ απέχει πάρα πολύ από αυτούς.

Ας συγκρίνουμε όμως τους παραπάνω αριθμούς με εκείνους άλλων πολέμων στην ανθρώπινη ιστορία. Παραδείγματος χάριν, στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο μόνο η σχέση του αριθμού των ανθρώπων που σκοτώθηκαν, συμπεριλαμβανομένων των αμάχων, με εκείνο των στρατιωτών που πολέμησαν στον πόλεμο είναι 351%, δηλαδή 10.600.000 στρατιώτες πολέμησαν σε εκείνο τον πόλεμο ενώ ο συνολικός αριθμός των θυμάτων ανέρχεται στα 54.800 000.

Σε αντίθεση με τις πρακτικές ενός απάνθρωπου και χωρίς κανόνες πολέμου, ο Προφήτης του Ελέους έφερε βασικές αλλαγές στη διεξαγωγή του και περιόρισε ριζικά τη χρήση βίας ενάντια στους εχθρούς. Όπως και σήμερα, ο Προφήτης του Ελέους έζησε σε έναν κόσμο όπου οι ωμότητες στον πόλεμο θεωρούνταν απαράδεκτη υπερβολή. Όπως η Περσική και η Βυζαντινή αυτοκρατορία τότε και όπως οι σύγχρονες αυτοκρατορίες σήμερα, οι Αραβικές φυλές πολεμούσαν κυρίως για υλικούς λόγους και όχι για κάποιο ανώτερο ηθικό σκοπό. Ο Προφήτης του Ελέους, όμως, άλλαξε ριζικά όλα αυτά.

Ο Προφήτης του Ελέους τόνισε ότι πρέπει να τηρούνται ορισμένες θεμελιώδεις ηθικές αρχές ακόμη και στη δύνη του πολέμου. Κατ' αρχάς, ο Προφήτης επαναπροσδιόρισε τη βασική αντίληψη και έννοια του πολέμου. Εισάγοντας τον εξ ολοκλήρου νέο όρο του «τζιχάντ φι σαμπίλ-Αλλάα», κατήργησε τους καθαρά υλιστικούς σκοπούς του πολέμου, τα προβαλλόμενα δικαιώματα και τα αυτό-εξυπηρετούμενα κίνητρα. Τζιχάντ σημαίνει "προσπάθεια", που ερμηνεύεται από πολλούς με τη συλλογική προσπάθεια μίας κοινωνίας για την κατάργηση των αδικιών και την απαλλαγή από τη ξένη κατοχή. Με την προσθήκη "στο δρόμο του Θεού" (φι σαμπίλ-Αλλάα), ο Προφήτης δίδαξε ότι ο πόλεμος δεν πρέπει να γίνει για τα λάφυρα, για την υπερηφάνεια, για το γόητρο ή για την υποταγή και καταπίεση άλλων ανθρώπων. Αυτή η διδαχή χρησιμεύει ως στοιχείο τήρησης των αρχών του πολέμου και χαλιναγώγησης όλων των πιθανών αδικιών που ο πόλεμος μπορεί να προκαλέσει.

Εφαρμόζοντας αυτή τη νέα αντίληψη του πολέμου, ο Προφήτης του Ελέους θέσπισε μία σειρά νόμων που αφορούσαν τη διεξαγωγή του πολέμου: τα ηθικά όρια, τα όπλα, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μαχόμενων, τις διαφορές μεταξύ πολεμιστών και μη-πολεμιστών και τα δικαιωμάτων τους, τα δικαιώματα των πρέσβειων-αγγελιαφόρων, τα δικαιώματα των αιχμάλωτων πολέμου και των κατακτημένων. Όλες αυτές οι αρχές πρεσβεύτηκαν με τρόπο σαφή και κατηγορηματικό από τον Προφήτη του Ελέους.

Ο Προφήτη του Ελέους υπογράμμισε επίσης την ιερότητα και το απαραβίαστο της ανθρώπινης ζωής, είτε πρόκειται για τη ζωή ενός μουσουλμάνου είτε για τη ζωή ενός μη μουσουλμάνου. Εφάρμοσε δηλαδή όσα λέει ο εξής στίχος του Κορανίου:

«Αν κανείς σκοτώσει κάποιον άνθρωπο, εκτός βέβαια αν πρόκειται για έναν δολοφόνο ή κακοποιό σε αυτή γη, θα είναι, σαν να σκοτώσει όλο τον κόσμο».(ζΣούρα αλ-Μά'ιντα/Το Τραπέζι 5:32).

Μέσω αυτής της Θείας οδηγίας, ο Προφήτης του Ελέους κατήργησε όλα τα εγωιστικά κίνητρα και τους κατωτάτους σκοπούς που υπάρχουν στον πόλεμο. Οι οπαδοί του, αν και ήταν βεβαίως – και είναι ακόμα – επιρρεπείς σε μεγάλα λάθη, αποτελούν αξιέπαινα παραδείγματα της εφαρμογής αυτών των αρχών.

Ο Προφήτης του Ελέους απαγόρευσε τη λεηλασία και τις καταστροφές, που ήταν κοινές πρακτικές στους πολέμους πριν από τον ερχομό του. Για παράδειγμα, αφού υπογράφηκε η συνθήκη του Χάιμπαρ, μερικοί από τους νέους μουσουλμάνους άρχισαν να λεηλατούν τις περιουσίες των Εβραίων του Χάιμπαρ. Ο αρχηγός των Εβραίων πήγε τότε στον Προφήτη του Ελέους και τον ρώτησε: "Είναι σωστό οι άνδρες σου να σκοτώσουν τους γαιδάρους μας, να καταβροχθίζουν τη συγκομιδή μας και να κτυπούν τις γυναίκες μας;", Ξαφνικά, ο Προφήτης του Ελέους διέταξε όλο τον ισλαμικό στρατό να πάει στο τζαμί για την προσευχή και εκεί είπε στους άνδρες του: "Ο Θεός δεν επέτρεψε σε σας να μπείτε χωρίς άδεια στα σπίτια των

ανθρώπων της Βίβλου και να κτυπάτε τις γυναίκες τους και να τρώτε τη συγκομιδή τους".

Σύμφωνα με το Ισλάμ, εάν ένα ζώο αρμέγματος βρεθεί στον δρόμο και οι στρατιώτες θέλουν να πάρουν το γάλα του, δεν μπορούν να το κάνουν, εκτός αν τους δοθεί η άδεια. Επομένως, ακόμη και στον πόλεμο, ο Προφήτης του Ελέους τόνισε τη σημασία του Δικαίου και του σεβασμού της ιδιοκτησίας και των δικαιωμάτων των άλλων ανθρώπων, δικαιώματα που σύμφωνα με τον Ισλαμικό Νόμο είναι πολύ περισσότερα από εκείνα που αναγνωρίζονται στους ανθρώπους στους σύγχρονους πολέμους.

Στο παρελθόν οι στρατοί κατέστρεφαν τις συγκομιδές, τις καλλιέργειες και τα κτίρια, ακόμη και ολόκληρα χωριά. Αλλά ο Προφήτης του Ελέους απαγόρευσε τη δολοφονία αμάχων, γυναικών, παιδιών, ηλικιωμένων, αρρώστων, τραυματιών, τυφλών, αναπήρων, ψυχικά αρρώστων, ταξιδιωτών, μοναχών και προσκυνητών. Ουσιαστικά επέτρεπε να σκοτώνονται στον πόλεμο μόνο εκείνοι που βρίσκονταν στις πρώτες γραμμές της

μάχης, όλοι όσοι βρίσκονταν πίσω από αυτούς προστατεύονταν από οποιαδήποτε μορφή βίας.

Εντυπωσιάζει το γεγονός ότι ο Προφήτης του Ελέους δίνει πολύ περισσότερα δικαιώματα και προστασία στους αμάχους απ' ό,τι κάνουν οι θεωρίες του δίκαιου πολέμου σήμερα. Κάποτε ο Προφήτης του Ελέους είδε στο πεδίο της μάχης το πτώμα μιας γυναίκας και αναστατώθηκε πολύ. Έπειτα έδωσε αυτή τη διαταγή στο στρατηγό Χάλιντ ιμπν αλ-Ουαλίτ: "Μη σκοτώνετε τις γυναίκες και τους εργάτες...". Επιπλέον, ο Προφήτης του Ελέους διέταξε ρητά τους μουσουλμάνους να μη σκοτώνουν τους μοναχούς ή τους προσκυνητές και να μην καταστρέφουν τους ναούς και τους τόπους λατρείας των άλλων θρησκειών.

Στην προϊσλαμική εποχή, οι Άραβες και οι μη-Άραβες, παρασυρόμενοι από τη μανία τους για εκδίκηση, συνήθιζαν να καίνε ζωντανούς τους εχθρούς. Ο Προφήτης του Ελέους απαγόρευσε κατηγορηματικά αυτή τη απάνθρωπη πρακτική: "Κανείς, εκτός από τον

Κύριο της Φωτιάς (το Θεό), δεν πρέπει να θανατώσει κάποιον άλλο άνθρωπο στην πυρά ". Απαγόρευσε επίσης στους μουσουλμάνους να βεβηλώνουν και να ακρωτηριάζουν τα πτώματα των εχθρών.

Ο Προφήτης του Ελέους απαγόρευσε τη δολοφονία των αιχμαλώτων πολέμου λέγοντας: "Κανένας τραυματίας δεν θα σκοτώνεται, κανένας που φεύγει [από τη μάχη] δεν θα καταδιώκεται...".

Ο Προφήτης του Ελέους δήλωσε επίσης ότι κανείς δεν μπορεί να παραβιάσει την εμπιστοσύνη του άλλου και να σκοτώσει εκείνους με τους οποίους έχει συνάψει ειρήνη. Καμία συνθήκη ειρήνης δεν πρέπει να παραβιαστεί: "Εάν έχετε κάνει μία συνθήκη με τους ανθρώπους, δεν μπορείτε να την αλλάξετε με κανέναν τρόπο πριν τη λήξη της..."

Σήμερα, σε έναν καιρό συνεχών πολέμων, που συχνά διεξάγονται με το πρόσχημα της προληπτικής επίθεσης, αυτές οι διδαχές φανερώνουν πλήρως την προσωπικότητά του Μωχάμμαντ, ενός Προφήτη τον καιρών μας.

Ο Προφήτης του Ελέους προσπάθησε όσο μπορούσε να μειώσει στο ελάχιστο τα θύματα του πολέμου. Όποιος μελετά με αντικειμενικό τρόπο τους πολέμους του Προφήτη του Ελέους και τους συγκρίνει με άλλους πολέμους που διεξήχθησαν στην ανθρώπινη ιστορία συμπεριλαμβανομένων και των σύγχρονων πολέμων (όπως οι πόλεμοι στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν και ο «Πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας») μπορεί εύκολα να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι πόλεμοί του Μωχάμμαντ ήταν οι λιγότερο αιματηροί και οι πιο ανθρώπινοι.

Πολλοί απεικονίζουν τον Προφήτη του Ελέους ως έναν άνθρωπο πολεμοχαρή και αιμοδιψή, σαν να ήταν ο πόλεμος η κύρια ασχολία του. Αλλά στην πραγματικότητα, από τα δέκα χρόνια της ζωής του στη Μεδίνα, μόνο 795 ημέρες καταναλώθηκαν στις μάχες και στις εκστρατείες. Ο υπόλοιπος χρόνος, δηλαδή περίπου 2865 ημέρες, τον πέρασε προσπαθώντας να φέρει ριζικές αλλαγές στις ζωές των ανθρώπων και μεγάλες μεταρρυθμίσεις σε μία ειδωλολατρική και

συντηρητική κοινωνία. Αυτά τα ιστορικής σημασίας γεγονότα αγνοούνται από τους περισσότερους βιογράφους του και σχεδόν απ' όλους τους δυτικούς συγγραφείς που τον απεικονίζουν ως πολεμοχαρή.

(5) Είναι αλήθεια ότι ο Μωχάμμαντ επέβαλε σκληρές σωματικές τιμωρίες;

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ, ο Προφήτης του Ελέους, μετέτρεψε μία κοινωνία μολυσμένη με εγκλήματα και αδικίες σε μία άλλη που φαντάζει σχεδόν ουτοπιστική στους σημερινούς μουσουλμάνους. Ο Προφήτης πέτυχε αυτό, ακολουθώντας τις εντολές του Θεού και αντιμετωπίζοντας τα κακά της κοινωνίας από τη ρίζα τους, με την εφαρμογή ενός νέου δικαίου και με την δημιουργία ενός καινούριου νομικού συστήματος.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την περίπτωση της μοιχείας και της σεξουαλικής ασυδοσίας. Όταν ο Προφήτης έφθασε στη Μεδίνα η μοιχεία ήταν ευρέως διαδεδομένη στην πόλη και η πορνεία αποτελούσε για πολλούς μία ιδιαίτερα κερδοφόρα επιχείρηση. Πρώτα

απ' όλα ο Προφήτης ενίσχυσε την ηθική συνείδηση των ανθρώπων απέναντι σε τέτοιες πρακτικές, πράγμα για το οποίο χρειάστηκε αρκετό χρόνο. Έπειτα, έκλεισε τα πορνεία και προχώρησε στην εξυγίανση της κοινωνίας.

Για να καταλάβει κανείς το νομικό σύστημα του Προφήτη πρέπει πρώτα να καταλάβει ότι ο Προφήτης ενδιαφερόταν για όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής: από τις προσωπικές έως τις κοινωνικές και τις πνευματικές. Ο Προφήτης ενδιαφερόταν για τις ανησυχίες του ατόμου και της κοινωνίας, καθώς επίσης και για τις πνευματικές ανησυχίες που αφορούσαν αυτή τη ζωή και την μεταθανάτια.

Όσο αφορά τα εγκόσμια, αν αναλύσει κανείς τα κοινωνικά οφέλη του νομικού συστήματος που θεσπίστηκε από τον Προφήτη, συνειδητοποιεί ότι ο πυρήνας του ισλαμικού νομικού συστήματος έχει πολλά κοινά με τα περισσότερα νομικά συστήματα του κόσμου. Στην προσπάθεια να επιτευχθεί η ασφάλεια και η προστασία των ανθρώπινων κοινωνιών, όλα τα

νομικά συστήματα, συμπεριλαμβανομένου και του Ισλαμικού, υιοθετούν την αρχή της αποτροπής της βίας. Η βασική ιδέα είναι ότι υπό την απειλή μιας τιμωρίας, το άτομο είναι λιγότερο επιρρεπές στο να διαπράξει κάποιο έγκλημα.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα το έγκλημα της δολοφονίας: αν κανείς ήξερε ότι τίποτα δεν θα του συνέβαινε εάν σκότωνε έναν άνθρωπο, δεν θα αποτρεπόταν τόσο πολύ από το να διαπράξει ένα τέτοιο έγκλημα, όσο εφόσον γνωρίζει ότι ως συνέπεια του εγκλήματος που διέπραξε θα μπορούσε να πάει στη φυλακή ή να καταδικαστεί σε θάνατο. Η αποτροπή των εγκλημάτων μέσω της τιμωρίας σώζει περισσότερες ζωές και καθιστά την κοινωνία ασφαλέστερη. Επί αυτού το Κοράνι λέει:

«Ω εσείς που καταλαβαίνετε: στο Νόμο της αντεκδίκησης υπάρχει Ζωή για σας, για να μπορείτε να αυτοσυγκρατηθείτε». ({ Σούρα αλ-Μπάκρα/Η Αγελάδα} 2:179)

Οι αρχές της τιμωρίας και της ανταπόδοσης υιοθετήθηκαν με σκοπό την δημιουργία της απαραίτητης ισορροπίας μεταξύ των ανησυχιών της κοινωνίας και των νομικών συστημάτων, συμπεριλαμβανόμενου του ισλαμικού νομικού συστήματος. Με την τιμωρία και την ανταπόδοση, οι άνθρωποι παίρνουν πίσω από τον εγκληματία το φαινομενικό «πλεονέκτημα», που ο ίδιος είχε πάρει άδικα με τη διάπραξη κάποιου εγκλήματος ενάντια στην κοινωνία και το θύμα. Διαφορετικά, αφήνοντας τον εγκληματία ατιμώρητο θα αφήναμε μετέωρη την δικαιοσύνη και αυτό θα ήταν άδικο για τα υπόλοιπα, νομοταγή, μέλη της κοινωνίας και για τα θύματα των εγκληματιών.

Όσο για το θέμα της τιμωρίας, πολλοί θα μπορούσαν να υποστηρίξουν ότι κατ' αυτήν την έννοια η τιμωρία δεν βοηθά ουσιαστικά τα θύματα ούτε τους εγκληματίες. Η θανάτωση ενός δολοφόνου δεν μπορεί να επαναφέρει στη ζωή το θύμα του και οδηγεί μόνο στην απώλεια μίας άλλης ζωής. Πέραν τούτου, πολλοί υποστηρίζουν ότι τα θύματα πρέπει να προτρέπονται

να συγχωρήσουν και όχι να ανταποδώσουν το κακό που υπέστησαν μέσω της τιμωρίας του ενόχου, επειδή η συγχώρεση είναι πιο κοντά στον πολιτισμό ενώ η εκδίκηση είναι πιο κοντά στην βαρβαρότητα.

Ο δε Ισλαμικός Νόμος αντιμετωπίζει αυτές και άλλες ανησυχίες, προσφέροντας στα θύματα τη δυνατότητα να επιλέγουν: να συγχωρήσουν ή να επιβάλουν στον ένοχο μία τιμωρία αντίστοιχη με το έγκλημα που υπέστησαν. Στην ουσία το Κοράνι προτρέπει το θύμα να συγχωρήσει τον εγκληματία προς όφελος και των δύο πλευρών. Εντούτοις, σε μερικές περιπτώσεις τα θύματα και τα μέλη της οικογένειάς τους, εξαιτίας του αβάσταχτου πόνου που νιώθουν εξαιτίας του διαπραχθέντος εγκλήματος, δεν βλέπουν άλλη λύση εκτός από το να εκδικηθούν τον εγκληματία με τον ίδιο τρόπο ή να αναγκάσουν τον εγκληματία να πληρώσει για το έγκλημά του καταβάλλοντας αντίστοιχη οικονομική αποζημίωση ή με άλλους τρόπους. Σε αυτές τις περιπτώσεις οι έννοιες της τιμωρίας και της ανταπόδοσης προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τις ανησυχίες του θύματος και της κοινωνίας γενικότερα.

Αν δεν λαμβάνεται υπόψιν αυτή η πτυχή των ανθρωπίνων κοινωνικών σχέσεων υπάρχει η πιθανότητα να δημιουργούνται αδικίες. Σήμερα, ορισμένα νομικά συστήματα είναι τόσο επιεική στις τιμωρίες τους ώστε οι ένοχοι για αποτρόπαια εγκλήματα, όπως είναι ο βιασμός και η σεξουαλική κακοποίηση παιδιών, λαμβάνουν μόνο ένα ράπισμα στα χέρια τους, ενώ τα θύματα βασανίζονται για όλη τους τη ζωή γνωρίζοντας ότι οι θύτες τους παραμένουν ατιμώρητοι.

Ωστόσο, ο Προφήτης, ο Προφήτης του Ελέους, δεν θεωρούσε ότι ο εγκληματίας έπρεπε να τεθεί εκτός κοινωνίας και ενδιαφερόταν για τον σωφρονισμό του. Στον εγκληματία συχνά δινόταν μια δεύτερη ευκαιρία, και αν μετάνιωνε μετά το πρώτο του έγκλημα και διόρθωνε τη συμπεριφορά του, υπήρχε το ενδεχόμενο να μην τιμωρηθεί καθόλου. Για παράδειγμα, σε σχέση με το έγκλημα της μοιχείας, το Κοράνι λέει:

«Αν όμως μετανιώσουν και γίνουν σωστοί, τότε αφήστε τους. Γιατί ο Θεός είναι Παντελεήμων και

Πολυεύσπλαχνος». ({ Σούρα αν-Νισά'/Οι Γυναίκες} 4:16).

Η τιμωρία θεωρείται επίσης ως μία μορφή πνευματικού εξαγνισμού για τον εγκληματία. Υπό αυτή την έννοια, υπάρχει η πιθανότητα ένας εγκληματίας που ανησυχεί για την πνευματικότητά του και τη ζωή του στον άλλον κόσμο να επιλέξει ο ίδιος να τιμωρηθεί για τα εγκλήματά του.

Η ιστορία του Μά'ιζ ιμπν Μάλικ λέει πολλά σχετικά με αυτό το θέμα. Ο Μά'ιζ διέπραξε μοιχεία και πήγε στον Προφήτη για να ομολογήσει το έγκλημά του, απαιτώντας ο ίδιος να τιμωρηθεί για να εξαγνιστεί αν και γνώριζε πολύ καλά ποια ήταν η τιμωρία για ένα τέτοιο έγκλημα: ο λιθοβολισμός μέχρι θανάτου. Για τρεις φορές ο Προφήτης τον έδιωξε, ενώ ρώτησε δύο φορές τη φυλή του Μά'ιζ εάν αυτός είχε σώσει τις φρένας του ή εάν υπήρχε τίποτα περίεργο σε αυτόν. Αυτοί επέμειναν ότι ήταν λογικός άνθρωπος και ότι ήταν ένα από τα πιο ευσεβή άτομα της φυλής τους. Μόνο αφού ο Μά'ιζ ζήτησε για τέταρτη φορά να

τιμωρηθεί και αφού ο Προφήτης βεβαιώθηκε ότι ο Μά'ιζ δεν ήταν τρελός, το αίτημά του έγινε αποδεκτό.

Σε ένα παρόμοιο συμβάν, μια γυναίκα που είχε διαπράξει μοιχεία ζήτησε να τιμωρηθεί και, όπως με τον Μά'ιζ, ο Προφήτης την έδιωξε. Μόνο όταν η ίδια επέμεινε η γυναίκα τιμωρήθηκε. Τότε ο Προφήτης την εγκωμίασε για τη μεταμέλειά της, προσευχήθηκε για εκείνη και την κήδεψε όπως αρμόζει. Αυτά τα επεισόδια δείχνουν τον υψηλό βαθμό συνείδησης που ο Προφήτης κατάφερε να εμφυτεύσει στις καρδιές και τα μυαλά των οπαδών του. Ο Προφήτης ποτέ δεν επέβαλε τιμωρίες ενώπιον της κοινωνίας πριν αυτή είναι έτοιμη να τις δεχτεί.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι διδαχές του Προφήτη σχετικά με το ποινικό δίκαιο δεν εφαρμόστηκαν ποτέ χωρίς πρώτα να εξετασθεί η κατάσταση του εγκληματία, πράγμα που σημαίνει ότι ο Προφήτης δεν θεωρούσε ότι μία συγκεκριμένη τιμωρία είναι κατάλληλη για κάθε περίπτωση.

Η σημασία του γενικού κοινωνικού πλαισίου σχετικά με την εφαρμογή σωματικών ποινών αναδεικνύεται καθαρά στο έγκλημα της κλοπής. Σε οποιαδήποτε οργανωμένη κοινωνία η κλοπή θεωρείται ως τιμωρητέα πράξη. Εντούτοις, μπορούν να υπάρχουν περιπτώσεις όπου είναι κατανοητές οι αιτίες που οδήγησαν τον κατηγορούμενο στην κλοπή και έτσι αυτός μπορεί να απαλλαγεί από την προβλεπόμενη τιμωρία. Παραδείγματος χάριν, κατά τη διάρκεια ενός μεγάλου λιμού επί της χαληφείας του δεύτερου χαλίφη του Ισλάμ, του Όμαρ ιμπν αλ-Χαττάμπ, η προβλεπόμενη σωματική ποινή για την κλοπή, δηλαδή ο ακρωτηριασμός του χεριού, δεν εφαρμόστηκε διότι σε περιόδους έλλειψης τροφίμων και λιμού, η κλοπή μπορούσε να θεωρηθεί ένα αναγκαίο κακό και όχι προμελετημένο από κακοήθεια έγκλημα.

Οι ποινές που προβλέπονται από τον Ισλαμικό Νόμο, ειδικά εκείνες για τη μοιχεία και την κλοπή προορίζονται μόνο για μία ισλαμική κοινωνία όπου επικρατούν η κοινωνική δικαιοσύνη και η ηθική συνείδηση και όπου δεν αφήνεται κανένα περιθώριο

για τη διάπραξη εγκλημάτων που δεν είναι αποτέλεσμα ανθρώπινης αδυναμίας. Ο Προφήτης του Ελέους δεν επέβαλε ποτέ ούτε μία ποινή εκτός αυτού του νομικού και ηθικού πλαισίου.

Αξίζει επίσης να επισημανθεί ότι η ποινή του λιθοβολισμού μέχρι θανάτου για τη μοιχεία αν και δεν εφαρμόζεται σήμερα από τους Εβραίους και τους Χριστιανούς προβλέπεται στην Τορά (Παλιά Διαθήκη), που είναι ιερό κείμενο και για τις δύο θρησκείες.

(6) Υποστήριξε ο Μωχάμμαντ την καταπίεση και την υποδούλωση των γυναικών;

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι ο Προφήτης Μωχάμμαντ υποστήριξε την καταπίεση των γυναικών και ότι αυτό φαίνεται από τις πράξεις του και από τις αρχές που δίδασκε στους οπαδούς του. Μερικοί αναρωτιούνται: πώς μπορεί η καταπίεση των γυναικών να αντιμετωπίζεται απλά ως λανθασμένες πράξεις ολίγων μη συνετών μουσουλμάνων, όταν η καταπίεση αυτή επικυρώθηκε από τον ίδιο τον Προφήτη του Ισλάμ; Πέραν τούτου, αφού ο Προφήτης Μωχάμμαντ, ένας άνδρας που είχε μεγαλώσει και ζούσε σε μία πατριαρχική και ανδροκρατούμενη κοινωνία, όρισε τους νόμους για τις γυναίκες, ήταν αναμενόμενο αυτό να οδηγήσει στη καθιέρωση μίας υποδεέστερης θέσης για τις γυναίκες. Επομένως, οι ισλαμικοί νόμοι και οι ισλαμικές πρακτικές πρέπει να αντιμετωπίζονται ως ξεπερασμένοι και πρέπει να αναθεωρούνται.

Αληθεύει όμως ότι οι διδαχές και οι πρακτικές του Προφήτη ορίζουν και επικυρώνουν έναν τρόπο ζωής

καταπιεστικό για τις γυναίκες; Ήταν οι διδαχές του βασισμένες στις προσωπικές γνώσεις του, στην προσωπική του εμπειρία και στην κοινωνία στην οποία ζούσε; Είναι δηλαδή η ισλαμική θέση απέναντι στις γυναίκες το προϊόν συγκεκριμένων προσωπικών, κοινωνικών και ιστορικών καταστάσεων;

Λέει το Κοράνι:

«Είναι Εκείνος που σας έπλασε από ένα και μόνο πρόσωπο και έκανε τη γυναίκα του –απ’ την ίδια φύση– για να μπορεί να ζήσει μαζί της (αγαπημένα)» (ζΣούρα αλ-Ααράφ}7:189).

Αυτός ο σημαντικός στίχος εκφράζει την ουσιαστική ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών. Είναι μια αρχή που στηρίζεται, και στο Ισλάμ, σε μία άποψη που επικρατεί σε όλη την ανθρωπότητα: ότι οι άνδρες και οι γυναίκες είναι ίσοι στην αναζήτηση της απόλυτης ευτυχίας. Ο Ισλαμικός Νόμος αν και λαμβάνει υπόψη του και παραδέχεται ορισμένες βιολογικές και κοινωνικές διαφορές μεταξύ των ανδρών και των

γυναικών, δεν καταργεί αυτό το βασικό στόχο της ισότητας των δύο φύλων.

Παράλληλα, οι κανόνες και οι νόμοι που ισχύουν για τις γυναίκες, οι οποίοι φαίνονται μεροληπτικοί σε ένα σύγχρονο παρατηρητή, δεν βασίστηκαν στην προσωπική άποψη του Προφήτη ή σε ορισμένα ιστορικά γεγονότα. Οι μουσουλμάνοι θεωρούν ότι ο Προφήτης είναι ο φορέας του Θείου Λόγου και της Θείας Σοφίας. Η κατανόηση των πτυχών του Θείου Νου απαιτεί εκμάθηση, πνευματική διορατικότητα και εμπειρία. Κατά συνέπεια, ένας μουσουλμάνος δεν πρόκειται να αμφισβητήσει τους Θείους Νόμους μόνο και μόνο επειδή είναι σε αντίθεση με μερικές σύγχρονες κοινές αντιλήψεις.

Πρέπει να προστεθεί ότι αν και υπάρχουν βιολογικές και κοινωνικές διαφορές μεταξύ των δύο φύλων, η ηθική του Προφήτη συνδέει τον άνδρα και τη γυναίκα με έναν πολύ σημαντικό τρόπο: στην αναζήτηση του καλού. Και οι δύο προορίζονται να είναι πράκτορες του καλού, να βοηθούν ο ένας τον άλλον και να πράττουν

τελικά αυτό που είναι ενάρετο. Το Κοράνι όχι μόνο ενισχύει τη θέση των γυναικών με τα ανώτατα ιδανικά της επίτευξης της αρετής και της γνώσης, αλλά συνδέει άρρηκτα το ρόλο των ανδρών με εκείνο των γυναικών· κατά συνέπεια κανένα φύλο δεν είναι προνομιούχο σε σχέση με το άλλο. Στην περιγραφή της σχέσης των ανδρών με τις γυναίκες τους, το Κοράνι λέει:

«Είναι ένδυμα για σας και εσείς ένδυμα γι' αυτές».
({Σούρα αλ-Μπάκρα/Η Αγελάδα}2:187).

Ο άνδρας και η γυναίκα πρέπει να αλληλοϋποστηρίζονται στην κοινή αναζήτηση του καλού. Ο Προφήτης όχι μόνο συμπεριφερόταν στις γυναίκες δίκαια και χωρίς να κάνει διακρίσεις, αλλά εξύψωσε τη θέση τους σε μια κοινωνία που θεωρούσε τις γυναίκες ένα κακό και κατώτερες, μία κοινωνία που έθαβε ζωντανά τα νεογέννητα κορίτσια υπακούοντας σε μία παράλογη άποψη περί τιμής.

Δύο σημαντικά επεισόδια της ζωής του Μωχάμμαντ φανερώνουν την προσοχή που ο Προφήτης έδινε στις γυναίκες και την ξεχωριστή θέση που τους απέδιδε. Το

πρώτο έγινε λίγο πριν πεθάνει, δηλαδή σε μία ιδιαίτερα στιγμή όταν οι άνθρωποι καταλαμβάνονται από σημαντικές έννοιες. Τότε ο Προφήτης προέτρεψε θερμά τους συντρόφους του να συμπεριφέρονται ευγενικά και με κατανόηση με τις γυναίκες τους. Το δεύτερο επεισόδιο είναι η τελευταία δημόσια ομιλία του, στο βουνό Νουρ, κατά τη διάρκεια του ιερού προσκυνήματος στη Μέκκα, ομιλία στην οποία σύμφωνα με τις πηγές ήταν παρόντες εκατό είκοσι χιλιάδες άνθρωποι. Ο Μωχάμμαντ χρησιμοποίησε εντέχνως αυτή τη μοναδική και σπάνια ευκαιρία για να δώσει στους συντρόφους του την οδηγία να συμπεριφέρονται στις γυναίκες τους ευγενικά και με κατανόηση, και να μην επιστρέψουν οι μουσουλμάνοι στις παλαιές απάνθρωπες πρακτικές της προϊσλαμικής κοινωνίας.

Για τη ζωή του Μωχάμμαντ μπορούν να αναφέρονται εκατοντάδες παραδείγματα που δείχνουν πώς ο Προφήτης συμπεριφερόταν στις γυναίκες, με κατανόηση και με απόλυτο σεβασμό. Έδειχνε σεβασμό όχι μόνο προς τις μουσουλμάνες, αλλά και προς τις μη

μουσουλμάνες. Γυναίκες με διαφορετικές καταγωγές, από διαφορετικές φυλές και με διαφορετικά χρώματα βρήκαν σε αυτόν ένα καταφύγιο και ένα φιλεύσπλαχνο προσάτη. Αυτό μπορεί να αποδειχθεί και να τεκμηριωθεί από πολλά γεγονότα που δεν συμπεριλαμβάνονται στα περιεχόμενα του παρόντος βιβλίου.

Ο Μωχάμμαντ δίδαξε στους οπαδούς του ότι "οι γυναίκες είναι ακριβώς όπως οι άνδρες." Αυτή είναι μια ρητή δήλωση του Προφήτη με την οποία ο ίδιος διακηρύττει την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών όσο αφορά τη θέση τους στη κοινωνία. Κάποτε ένας άνθρωπος πήγε στον Προφήτη και τον ρώτησε: "Ποιός αξίζει την μεγαλύτερη στοργή μου;" Ο Προφήτης απάντησε: "Η μητέρα σου". Αυτός ο άνθρωπος επανέλαβε την ίδια ερώτηση τρεις φορές και ο Προφήτης έδωσε πάντα την ίδια απάντηση. Την τέταρτη φορά είπε: "Ο πατέρας σου". Για όσους δεν είναι γνώστες της σημειολογίας και των ιδιωτισμών της αραβικής γλώσσας πρέπει να επισημανθεί το γεγονός ότι ο Προφήτης απαντά "ο πατέρας σου" μόνο

την τέταρτη φορά δείχνει την υψηλή θέση της μητρότητας απέναντι εκείνη της πατρότητας, και την ιδιαίτερα υψηλή θέση που κατέχουν οι γυναίκες στο Ισλάμ.

Σε μια άλλη περίπτωση ο Μωχάμμαντ είπε ότι "ένας πιστός (μουσουλμάνος) δεν πρέπει να μισήσει μια πιστή γυναίκα. Εάν δεν του αρέσει μία πλευρά του χαρακτήρα της, μπορεί να του αρέσει κάποια άλλη".

Κάθε φορά που η κόρη του η Φάτιμα πήγαινε στο σπίτι του Μωχάμμαντ, αυτός σηκωνόταν για να την χαιρετήσει, την φιλούσε και την έβαζε να καθίσει στη θέση του. Όταν αυτός επισκεπτόταν τη Φάτιμα αυτή έκανε το ίδιο πράγμα: σηκωνόταν για να τον χαιρετήσει, τον φιλούσε και να τον έβαζε να καθίσει στη θέση της. Οι ηλικιωμένες γυναίκες και οι σκλάβες, γυναίκες που πολλοί θεωρούσαν ασήμαντες, μπορούσαν να τον πιάνουν από το χέρι και να πάνε μαζί του στους δρόμους της Μεδίνας για τις δουλειές τους, ενισχυμένες έτσι από το κύρος και την παρουσία του. Στο πρόσωπο του Προφήτη έβρισκαν ένα άτομο έτοιμο να τις βοηθήσει' τέτοια ήταν η ταπεινοφροσύνη

του, η τρυφερότητά του και η συμπόνια του για τις γυναίκες.

Μπορούν να αναφέρονται εκατοντάδες επεισόδια από τη ζωή του που αποδεικνύουν πώς συμπεριφερόταν στις γυναίκες συμπονετικά και σεβόμενος στο έπακρο την αξιοπρέπειά τους. Έδειξε σεβασμό, όχι μόνο προς τις γυναίκες που ήταν μουσουλμάνες ή που ανήκαν στην κοινότητά του, αλλά και σε εκείνες που δεν ήταν μουσουλμάνες καθώς και στις ξένες. Γυναίκες με διαφορετικές καταγωγές, από διαφορετικές φυλές και με διαφορετικά χρώματα, βρήκαν σε αυτόν καταφύγιο και έλεος.

(7) Ήταν ο Προφήτης Μωχάμμαντ αντισημίτης και καταδίκασε σε θάνατο όλους τους άνδρες, τις γυναίκες και τα παιδιά της εβραϊκής φυλής των Μπάνου Κουράιζα; Σχεδίασε την εθνική κάθαρση όλων των Εβραίων της Αραβικής Χερσονήσου;

Ο Προφήτης κήρυξε το Λόγο του Θεού και στους Εβραίους και προσευχόταν για τη σωτηρία τους, στην οποία ήλπιζε. Δεν δίδαξε στους οπαδούς του να μισήσουν ή να εξολοθρεύσουν τους Εβραίους. Το συμβάν με τη φυλή των Μπάνου Κουράιζα αναφέρεται συχνά ως παράδειγμα βάνουσης δολοφονίας αθώων Εβραίων, αλλά αυτό που συχνά παραλείπεται είναι το ιστορικό πλαίσιο εντός του οποίου διαδραματίστηκε αυτό το συμβάν. Η σύγκρουση δεν οφειλόταν σε θρησκευτικές διαφορές, αλλά στον πόλεμο κατά των μουσουλμάνων στον οποίο η φυλή των Μπάνου Κουράιζα αποφάσισε να συμμετέχει στο πλευρό των εχθρών του Ισλάμ.

Όταν ο Προφήτης ήρθε στη Μεδίνα έκανε μία συμφωνία με τους Εβραίους που ζούσαν εκεί, που

αποτελούσαν μία σημαντική μειονότητα στην πόλη. Σε αυτούς παραχωρήθηκαν διάφορα δικαιώματα και οι ίδιοι απολάμβαναν της πλήρους ελευθερίας, ζώντας για ένα διάστημα σε ειρήνη με τους μουσουλμάνους, οι οποίοι δεν τους έβλαψαν με κανένα τρόπο.

Ας αναφερθεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: κάποτε ένας Εβραίος και ένας μουσουλμάνος μάλωναν μεταξύ τους. Όταν ο Εβραίος επαίνεσε το Μωυσή ισχυριζόμενος ότι ήταν ανώτερος του Προφήτη Μωχάμμαντ, ο μουσουλμάνος τον έβρισε. Ο Εβραίος τότε παραπονέθηκε γι' αυτό στον Προφήτη, ο οποίος είπε: "Μην με θεωρήσετε ανώτερο του Μωυσή". Ακριβώς μετά από αυτή τη σκηνή ειρηνικής θρησκευτικής συνύπαρξης συνέβη το επεισόδιο των Μπάνου Κουράιζα.

Η συμφωνία που ο Προφήτης Μωχάμμαντ είχε συνάψει με τους Εβραίους και με τις αραβικές φυλές της Μεδίνας, αποτελούσε μέρος ενός γραπτού Συντάγματος, το οποίο θεωρείται ένα από τα παλαιότερα στην ιστορία. Σημαντικό μέρος αυτού του

Συντάγματος αναφερόταν συγκεκριμένα στους Εβραίους.

Τα σημαντικότερα άρθρα του Συντάγματος που σχετίζονταν με τις σχέσεις μεταξύ των μουσουλμάνων και των Εβραίων έλεγαν ότι μουσουλμάνοι και Εβραίοι έπρεπε να συμβιώνουν ειρηνικά και να μην αδικήσουν ο ένας τον άλλο. Και οι δύο κοινότητες έπρεπε να προστατεύουν την πόλη της Μεδίνα, και εάν εκδηλωνόταν οποιαδήποτε ξένη επίθεση, όλοι έπρεπε να υπερασπιστούν την πόλη από κοινού και να μοιραστούν το οικονομικό βάρος των πολεμικών επιχειρήσεων.

Αυτή η συνθήκη αφορούσε τις σημαντικότερες Εβραϊκές φυλές που ζούσαν στη Μεδίνα εκείνη την περίοδο: τους Μπάνου Κουράιζα, τους Μπάνου Ναντίρ και τους Μπάνου Καϊνουκάα. Στη Μεδίνα υπήρξαν άλλες μικρότερες εβραϊκές φυλές με τις οποίες δεν υπήρξε ποτέ κανένα πρόβλημα και έζησαν σε ειρήνη με τους μουσουλμάνους, αλλά οι προαναφερθείσες

τρεις φυλές δεν τήρησαν τη συνθήκη και, η μία μετά την άλλη, παραβίασαν τις συμφωνίες.

Πρώτη παραβίασε τη συνθήκη η φυλή των Μπάνου Ναντίρ που προσπάθησε να δολοφονήσει τον Προφήτη, γεγονός που οδήγησε σε πόλεμο μεταξύ των μουσουλμάνων και αυτής της φυλής.

Ακολούθησε η φυλή των Μπάνου Καϊνουκάα που προσέβαλε την τιμή μίας μουσουλμάνας όταν κάποια μέλη των Μπάνου Καϊνουκάα την ανάγκασαν να δείξει τα ιδιαίτερα μέρη του σώματός της μέσα στην αγορά της Μεδίνας. Αυτό οδήγησε σε νέα σύγκρουση μεταξύ μουσουλμάνων και Εβραίων. Το αποτέλεσμα ήταν να εκδιωχθούν οι δύο εβραϊκές φυλές από τη Μεδίνα εξαιτίας της παραβίασής της συνθήκης και του Συντάγματος.

Όσον αφορά την τρίτη φυλή, τους Μπάνου Κουράιζα, αυτοί όχι μόνο παραβίασαν τη συνθήκη, αλλά συνωμότησαν με τους ειδωλολάτρες κατοίκους της Μέκκας και με άλλες αραβικές φυλές και σχεδίασαν από κοινού μία επίθεση κατά της Μεδίνας για να

διώξουν επιτέλους τους μουσουλμάνους από την πόλη. Σήμερα τέτοιες πράξεις θα θεωρούνταν προδοσία και ανταρσία.

Οι Εβραίοι και οι σύμμαχοί τους είχαν έναν στρατό δέκα χιλιάδων ανδρών, που κατευθυνόταν προς τη Μεδίνα, ενώ ο Προφήτης είχε μόνο τρεις χιλιάδες στρατιώτες. Αυτή η μάχη ονομάστηκε «η μάχη του Χάντακ», δηλαδή της Τάφρου², επειδή οι μουσουλμάνοι για να αμυνθούν αποτελεσματικότερα έσκαψαν μια τάφρο γύρω από τη Μεδίνα.

Στις προηγούμενες στρατιωτικές επιχειρήσεις ο Προφήτης δεν είχε βρεθεί ποτέ σε μία τόσο κρίσιμη και επικίνδυνη κατάσταση. Αναγκάστηκε ακόμη και να στείλει τα γυναικόπαιδα των μουσουλμάνων στα περίχωρα της Μεδίνα για να είναι πιο ασφαλή. Οι μουσουλμάνοι φοβούνταν ότι η κοινότητά τους θα εξολοθρευόταν.

² Σημείωμα μεταφραστή: πρβλ. το νεοελληνικό *Χαντάκι*.

Η τραγική κατάσταση απεικονίζεται από τους εξής στίχους του Κορανίου:

«Ουαί και αλίμονο! Όταν ήρθαν από πάνω σας κι από κάτω σας (σας επιτέθηκαν απ' όλες τις μεριές της κοιλάδας), και τότε τα μάτια σας αγριοκοίταζαν και οι καρδιές σας ανέβηκαν στο λαιμό και κάνατε για τον Θεό διάφορες (μάταιες) σκέψεις, σ' αυτή την περίπτωση δοκιμάστηκαν οι πιστοί. Και τινάχτηκαν, σαν να γινόταν ένας τρομερός σεισμός».({Σούρα αλ-Αχζάμπ/Οι Ομόσπονδοι}33:10-11)

Ξαφνικά φύσηξε ένας θυελλώδης άνεμος, που όμως ευνοούσε τον Προφήτη και το στρατό του. Σημειώθηκαν μερικές μικρές εμπλοκές, η αναποτελεσματικότητά των οποίων μαζί με τις δύσκολες κλιματολογικές συνθήκες ανάγκασαν τελικά τους εχθρούς των μουσουλμάνων να υποχωρούν. Αναγνωρίζοντας την ήττα τους, οι ειδωλολάτρες κάτοικοι της Μέκκας και οι άλλες αραβικές φυλές άφησαν τη Μεδίνα. Τότε ο Προφήτης στράφηκε αμέσως κατά της φυλής των Μπάνου Κουράιζα. Μετά

από πολιορκία που κράτησε σχεδόν ένα μήνα, η φυλή των Μπάνου Κουράιζα παραδόθηκε.

Ο Προφήτης Μωχάμμαντ έπρεπε τώρα να αποφασίσει τη μοίρα των 700 Μπάνου Κουράιζα που είχαν παραδοθεί αιχμάλωτοι. Δεν θέλησε όμως να πάρει ο ίδιος την τελική απόφαση για τη μοίρα τους και ανέθεσε το ζήτημα σε ένα διαιτητή, το Σά'ντ Ιμπν Μου'άζ, τον αρχηγό μίας μεγάλης φυλής της Μεδίνα που διατηρούσε σχέσεις φιλίας και συμμαχίας με τους Μπάνου Κουράιζα.

Πριν αποφασίσει ο Σά'ντ απαίτησε και από τις δύο πλευρές, από τον Προφήτη και από τους αρχηγούς των Μπάνου Κουράιζα, να αναλάβουν την υποχρέωση να δεχτούν ασυζητητί την απόφασή του, όποια και να 'ταν αυτή. Τελικά ο Σά'ντ αποφάσισε ότι όσοι Μπάνου Κουράιζα πολέμησαν ενάντια στους μουσουλμάνους έπρεπε να θανατωθούν και ότι οι γυναίκες και τα παιδιά τους έπρεπε να υποδουλωθούν. Η απόφαση αυτή εφαρμόστηκε βάση της συμφωνίας που οι ίδιοι οι Εβραίοι είχαν δεχτεί και από την οποία δεσμεύονταν.

Η φυλή των Μπάνου Κουράιζα υπέστη αυτήν την σκληρή τιμωρία εξαιτίας της προδοσίας τους, η οποία υπονόμεισε συθέμελα την εύθραυστη σταθερότητα της κοινότητας της Μεδίνας. Μάλιστα, οι Εβραίοι δεν εναντιώθηκαν σε αυτήν την απόφασή, αφού η απόφαση του Σά'ντ βασιζόταν στον Εβραϊκό νόμο, όπως αυτός αναπτύσσεται στη Τορά (Παλιά Διαθήκη): «Όταν επιτίθεστε σε μία πόλη, κάντε πρώτα στους κατοίκους της μία πρόταση ειρήνης³. Εάν δεχτούν και ανοίξουν τις πύλες της πόλης τους, όλοι οι άνθρωποι που ζουν εκεί είναι υποχρεωμένοι σε καταναγκαστική εργασία και θα εργαστούν για σας. Εάν αρνηθούν να κάνουν ειρήνη και αποφασίσουν να πολεμήσουν, τότε πολιορκήστε εκείνη την πόλη. Όταν ο Κύριος ο Θεός σας θα την παραδώσει στα χέρια σας, περάστε από ξίφος όλους τους άνδρες που ζουν σε αυτή την πόλη. Όσον αφορά στις γυναίκες, τα παιδιά, τα ζώα και όλα τα άλλα που υπάρχουν στην πόλη, μπορείτε να τα πάρετε ως λεία για σας». (Δευτερονόμιο 20:10-16)

³ Σημείωμα μεταφραστική: δηλαδή, προτείνετε σε αυτούς να παραδοθούν αμαχητί.

Ένας ινδός συγγραφέας, ο Ναντχούραν, ύστερα από εμπειριστατωμένη μελέτη του ιστορικού γεγονότος και της σχετικής απόφασης κατά της φυλής των Μπάνου Κουράιζα, συμπέρανε ότι: «...αν και φαίνεται σκληρή, η απόφαση του Σα'ντ ήταν δίκαιη. Κατ' αρχάς, αυτή η απόφαση ήταν σύμφωνη με τους νόμους [των Εβραίων]. Κατά δεύτερον, η απόφαση πάρθηκε από ένα δαιτητή που ήταν σύμμαχός τους και που οι ίδιοι είχαν επιλέξει για να δαιτητεύσει το ζήτημά τους με το Μωχάμμαντ».

Η πολυγραφότατη συγγραφέας και συγκριτική μελετήτρια των θρησκειών Κάρεν Άρμστρονγκ δηλώνει ότι: «...είναι, εντούτοις, σημαντικό να επισημανθεί ότι η φυλή των Μπάνου Κουράιζα δεν εξολοθρεύτηκε για θρησκευτικούς ή φυλετικούς (racial) λόγους. Καμία από τις άλλες Εβραϊκές φυλές στην άαση [της Μεδίνας, Σ.τ.Μ.] δεν εναντιώθηκε ή προσπάθησε να επέμβει, σαφώς θεωρώντας το θέμα ως καθαρά πολιτικό και φυλετικό (tribal)...Οι άντρες της φυλής των Μπάνου Κουράιζα εκτελέστηκαν για προδοσία. Οι δεκαεπτά

άλλες εβραϊκές φυλές της Μεδίνας παρέμειναν στην όαση και έζησαν ειρηνικά με τους μουσουλμάνους για πολλά χρόνια, ενώ στο Κοράνι υπενθυμίζεται συχνά η πνευματική συγγένεια των μουσουλμάνων με τους ανθρώπους της Βίβλου...".

Επομένως, από την ανάλυση του ιστορικού και πολιτικού πλαισίου μέσα στο οποίο διαδραματίστηκε αυτό το γεγονός προκύπτει ξεκάθαρα ότι η κατηγορία της εθνικής κάθαρσης ή της γενοκτονίας των Εβραίων της Μεδίνας είναι εντελώς αβάσιμη.

(8) Οι μουσουλμάνοι θεωρούν Θεό τον Μωχάμμαντ ή συμμετέχων της θεότητας;

Αν ληφθεί υπόψιν ο απόλυτος μονοθεϊσμός του Ισλάμ αυτή η ερώτηση φαίνεται από την αρχή άσχετη και παράλογη. Όμως, εξαιτίας της ιδιαίτερης εκτίμησης και του μεγάλου σεβασμού που οι μουσουλμάνοι έδειξαν στον Προφήτη, πολλοί μη μουσουλμάνοι, ειδικά στη Δύση, εσφαλμένα θεωρούν ότι οι μουσουλμάνοι τον λατρεύουν ως Θεό. Μάλιστα μερικοί από αυτούς κατηγορήσαν τους μουσουλμάνους πως πιστεύουν ότι ο Προφήτης είναι ο Θεός.

Το δραματικό και συγκινητικό επεισόδιο που ακολούθησε τον θάνατό του Μωχάμμαντ είναι αρκετό για να δώσει μία αποφασιστική απάντηση σε όποιο ερώτημα θα μπορούσε να τεθεί σχετικά με αυτό το θέμα.

Όταν ο Προφήτης πέθανε, οι σύντροφοί του, ειδικά εκείνοι που του ήταν πιο οικείοι, δεν ήθελαν να το πιστέψουν. Ένας από τους σημαντικότερους μεταξύ

τους, ο μετέπειτα χαλίφης Όμαρ ιμπν αλ-Χαττάμπ, όχι μόνο αρνήθηκε να δεχτεί το γεγονός ότι ο Προφήτης πέθανε, αλλά έφτασε στο σημείο να απειλήσει ότι θα σκότωνε όποιο θα διέδιδε αυτή τη φήμη. Ωστόσο, ο παλιός φίλος του Προφήτη και του Όμαρ, ο Αμπού Μπακρ, αφού βεβαιώθηκε για το θάνατο του Προφήτη, σηκώθηκε όρθιος και εκφώνησε: «Ω άνθρωποι! Όποιος από σας λατρεύει το Μωχάμμαντ, [να ξέρει ότι] ο Μωχάμμαντ είναι νεκρός. [Αλλά] Όποιος από σας λατρεύει τον Θεό [να ξέρει ότι] ο Θεός είναι ζωντανός και αθάνατος».

Εν συνεχεία ο Αμπού Μπακρ απάγγειλε ένα στίχο του Κορανιού που είχε αποκαλυφθεί στον Προφήτη μετά από τη μάχη του Ούχουντ, τότε που πολλοί μουσουλμάνοι είχαν πανικοβληθεί εξαιτίας της ψεύτικης φήμης του θανάτου του Μωχάμμαντ που είχε διαδοθεί στον ισλαμικό στρατό:

«Κι όμως ο Μωχάμμαντ δεν είναι τίποτε περισσότερο από έναν Απόστολο. Πράγματι, πολλοί ήταν οι Προφήτες που ήρθαν πριν από αυτόν. Αν πεθάνει ή σκοτωθεί, μήπως θα αναποδογουρίζατε τότε στις

φτέρνες σας; (θα κάνατε μεταβολή;)». (Σούρα αλ-Ιμράν }3:144)

Ο στίχος είχε τέτοιο αντίκτυπο στους ανθρώπους που ήταν σαν να τον άκουγαν για πρώτη φορά.

Πριν πεθάνει, ο Προφήτης προειδοποίησε τους οπαδούς του κατηγορηματικά, με τρόπο που δεν δεχόταν καμία αμφισβήτηση, ότι δεν πρέπει να τον λατρέψουν ή να τον μετατρέψουν σε είδωλο τους, όπως είχαν κάνει οι οπαδοί άλλων προφητών. Τους προετοίμαζε συνεχώς για το ενδεχόμενο του θανάτου του και τόνιζε συνεχώς την απόλυτα ανθρώπινη φύση του, με μόνη διαφορά ότι αυτός ήταν ο Απεσταλμένος του Θεού.

Το Κοράνι λέει ξεκάθαρα: «Πες [Ω Προφήτη!]: «Δεν είμαι παρά ένας άνθρωπος σαν κι εσάς». (Σούρα αλ-Καχφ/Το Σπήλαιο}18:110).

Το Κοράνι επαναλαμβάνει αυτό το στοιχείο αρκετές φορές .

Απαγόρευσε επίσης την οικοδόμηση οποιοδήποτε είδος ναού ή τόπου λατρείας πάνω από τον τάφο του.

Ο Προφήτης θάφτηκε στην ίδια την οικία του, που συνδεόταν με το μεγάλο τζαμί της Μεδίνας. Ο τάφος του παραμένει ακόμα εκεί, συνδεδεμένο με το τζαμί, και οι μουσουλμάνοι που επισκέπτονται το τζαμί και προσεύχονται σε αυτό, επισκέπτονται και τον τάφο του και ευλογούν τον Μωχάμμαντ. Όμως δεν προσεύχονται σε αυτόν, επειδή κάτι τέτοιο απαγορεύεται αυστηρά στο Ισλάμ.

Τέλος, είναι σκόπιμο να επισημανθεί ότι δεν υπάρχει ούτε μία ισλαμική αίρεση ή σέκτα που θεωρεί το Μωχάμμαντ Θεό ή που τον λατρεύει ως τέτοιο.

(9) Είναι ο Θεός του Μωχάμμαντ ένας εκδικητικός Θεός;

Αυτό το θέμα προέρχεται από μία παρερμηνεία των διδαχών του Προφήτη και αντιστακτά τη αβάσιμη αρνητική στάση πολλών Δυτικών απέναντι στο Ισλάμ. Ο Προφήτης, που στάλθηκε σε όλη την ανθρωπότητα ως πράξη ελέους από τον Θεό, δίδαξε στους οπαδούς του ότι ο Θεός έχει πολλά ονόματα που έχει αποκαλύψει στα πλάσματά του. Από αυτά, «ο Παντελεήμονας» και «ο Πολυεύσπλαχνος» είναι εκείνα που συναντώνται πιο συχνά στο Κοράνι και αναφέρονται στις πιο σημαντικές ιδιότητές Του.

Κάθε σούρα, πλην μίας, στο Κοράνι αρχίζει με την επίκληση: «Στο όνομα του Θεού του Παντελεήμονα, του Πολυέσπλαχνου». Το όνομα "Πολυέσπλαχνου" (αρ-Ραχμάν) αναφερόμενο στον Θεό, δεν ήταν γνωστό στους Άραβες όταν άρχισε να αποκαλύπτεται το Κοράνι. Άρχισαν να τον ακούνε μετά τις πρώτες αποκαλύψεις του θείου κειμένου και όταν οι πρώτοι μουσουλμάνοι ρώτησαν τον Μωχάμμαντ σε τι

αναφερόταν αυτό το όνομα, αποκαλύφθηκε αυτός ο στίχος:

«Πες: “Επικαλεσθείτε το Θεό ή επικαλεσθείτε τον Ραχμάν, τον πολυεύσπλαχνο Θεό, το Θεό. Με οποιοδήποτε (επίθετο) κι αν Τον προσφωνήσετε (είναι καλό). Γιατί σ’ Αυτόν ανήκουν τα πιο Όμορφα Ονόματα». (Σούρα αλ-Ισραά/Το Νυκτερινό Ταξίδι}17:110).

Το όνομα «Πολυεύσπλαχνος» δεν είναι μόνο ένα από τα Πιο Όμορφα Ονόματα Του Θεού, άλλα έχει ιδιαίτερη σημασία στο Ισλάμ. Είναι βασική αρχή του Ισλάμ ότι το έλεος του Θεού ξεπερνά την οργή του. Πράγματι, ο Προφήτης ανέφερε ότι ο ίδιος ο Θεός είπε: «Το έλεός μου ξεπερνά την οργή μου». Υπάρχουν πολλοί στίχοι του Κοραανιού και πολλά χαντίθ του Προφήτη του Ισλάμ που επισημαίνουν την κεντρικότητα του Ελέους και του Οίκτου του Θεού στο Ισλάμ. Ο Προφήτης είπε χαρακτηριστικά ότι: «Ο Θεός είναι Πολυεύσπλαχνος και Συμπονετικός και αγαπά τον οίκτο. Επιτρέπει τον οίκτο με έναν τρόπο, που δεν είναι ίδιος για την σκληρότητα».

Σύμφωνα με ένα άλλο χαντίθ ο Προφήτης είπε: «Ο Θεός έχει εκατό μέρη Ελέους και έχει στείλει ένα από αυτά στον κόσμο, μοιράζοντάς το ανάμεσα στα πλάσματά του, για να συμπεριφέρονται, με αυτό το ένα μέρος, ο ένας στον άλλον με οίκτο και έλεος. Αλλά έχει κρατήσει τα υπόλοιπα 99 μέρη για τον Εαυτόν Του έτσι ώστε να μπορέσει να δείξει έλεος στους δούλους Του την Ημέρα της Κρίσεως".

Το Κοράνι λέει ότι η αποστολή του Προφήτη Μωχάμμαντ στον κόσμο ήταν μία πράξη ελέους από τον Θεό για όλη την ανθρωπότητα. Πράγματι το έλεος του Θεού όχι μόνο εισχωρεί στον κόσμο, αλλά είναι επίσης μία θεμελιώδης νομική και ηθική αρχή στο Ισλάμ. Οι μελετητές έχουν δείξει ότι το έλεος του Θεού είναι προφανές στους νομικούς όρους που έχουν αποκαλυφθεί για την ανθρωπότητα.

Διαπιστώνει κανείς το έλεος του Θεού και σε όσα διδάσκει ο Προφήτης για τον Παράδεισο και την Κόλαση. Η ίδια η έννοια της Κόλασης, ως τόπου

βασανισμού και τιμωρίας των ανθρώπων, χρησιμοποιείται συχνά ως απόδειξη της εκδικητικής φύσης του Θεού. Εντούτοις, μια περισσότερο προσεκτική ανάλυση του τρόπου με τον οποίο ο Παράδεισος και η Κόλαση περιγράφονται στο Κοράνι, όπως και του σκοπού τους, θα προσφέρει μια έστω και μικρή ιδέα του Ελέους του Θεού, ακόμη και στη μεταθανάτια ζωή του ανθρώπου.

Όταν ο Θεός στο Κοράνι περιγράφει τον Παράδεισο και την Κόλαση, οι περιγραφές της κόλασης είναι συχνά πολύ συνοπτικές σε σχέση με εκείνες του Παράδεισου. Παραδείγματος χάριν, το κεφάλαιο (σούρα) 55 του Ιερού Κορανίου περιέχει 22 όμορφους, καλά διατυπωμένους και παραστατικούς στίχους σχετικά με τον Παράδεισο, ενώ μόνο 7 στίχοι του ίδιου κεφαλαίου αναφέρονται στην Κόλαση.

Επίσης, το Κοράνι εξηγεί ότι η Κόλαση δεν έχει δημιουργηθεί αυθαίρετα και χωρίς λόγο. Στο Κοράνι, η περιγραφή του πυρός του εξωτέρου, συμπληρώνεται συχνά από τους λόγους για τους οποίους οι κολασμένοι κατέληξαν εκεί. Σε πολλές περιπτώσεις οι

λόγοι αυτοί σχετίζονται με κοινωνικές συμπεριφορές, όπως η έλλειψη φιλανθρωπίας απέναντι στους φτωχούς ή η άδικη εκμετάλλευση των ανθρώπων. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι πολλές από αυτές τις αμαρτίες αφορούν τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και δεν είναι «αμαρτίες κατά του Θεού»

Επομένως, οι ποινές και η φωτιά της Κολάσεως συσχετίζονται με τη δικαιοσύνη, και κατ' επέκταση, με το έλεος του Θεού. Θα επέτρεπε ένας φιλεύσπλαχνος Θεός να μένουν ατιμώρητοι οι εγκληματίες; Θα επέτρεπε να μην τιμωρούνται οι αδικίες εις βάρος των θυμάτων; Φυσικά όχι. Επομένως, η κόλαση και η τιμωρία είναι μία μορφή ελέους για τα θύματα των αδικιών και αποτελούν απαραίτητο μέρος της θείας δικαιοσύνης.

Παραμένοντας μέσα στα πλαίσια της δικαιοσύνης, ο Προφήτης σημείωσε με σαφήνεια ότι η ποινή δεν μπορεί να επιβληθεί πριν ολοκληρωθούν όλες οι διαδικασίες μίας δίκαιης δίκης: δηλαδή η παρουσίαση των στοιχείων, η κλήση των μαρτύρων, των οπείων

ακόμη και τα μάτια, τα αυτιά και οι αρθρώσεις... καλούνται να καταθέσουν. Κανένας δεν πρέπει να αδικείται. Επιπλέον, ο Θεός με το Μέγα Έλεός Του θα ανταμείψει άφθονα εκείνους που είναι δίκαιοι, και μάλιστα σε πολύ μεγάλο βαθμό. Ενώ αυτοί που παραβίασαν το Νόμο θα τιμωρούνται από τον Θεό αναλογικά με τα εγκλήματα και με τις κακές πράξεις τους, και όχι παραπάνω. Λέει το Κοράνι:

«Και αν κάποιος κάνει αγαθοεργίες, η αμοιβή γι' αυτόν θα είναι καλύτερη από την προσφορά του. Αλλά αν κάποιος κάνει το κακό, τότε δεν θα ανταμειφθούν όσοι έκαναν κακές πράξεις, παρά μόνο (θα τιμωρηθούν ανάλογα) με όσα πρόσφεραν». (Σούρα αλ-Κάσας/Το Αφήγημα}28:84).

Ακόμη και εκεί που το Κοράνι αναφέρει τις τιμωρίες και την φωτιά της Κολάσεως, οι στίχοι συνοδεύονται συχνά από εκφράσεις όπως: «το Έλεος και την συγχώρεση του Θεού», και υπενθυμίζεται επανειλημμένα ότι ο Θεός είναι «ο Πολυεύσπλαχνος και ο Παντελεήμονας».

Ακόμα και όταν απευθύνεται απευθείας σε όσους παραβιάζουν τον Νόμο, ο Θεός τους προτρέπει να μην

απελπιστούν και να πιστέψουν στο μέγα έλεος και στη συγχώρεσή του. Λέει ο Κύριος :

«Πες: Ω! Δούλοι μου! Όσοι έχετε παρανομήσει ενάντια στον εαυτό σας (με αμαρτήματα!) Μην χάνετε την πίστη σας στην ευσπλαχνία του Θεού. Ο Θεός συγχωρεί όλες τις αμαρτίες, γιατί είναι ο Πολυεύσπλαχνος, ο Παντελεήμονας».({Σούρα αζ-Ζούμαρ/Τα Στίφη}39:53).

Έτσι, ο Προφήτης μας διδάσκει ότι ακόμη και η τιμωρία μπορεί να θεωρείται φιλεύσπλαχνη πράξη του Θεού. Υπάρχουν προφητικές παραδόσεις που αφήνουν να εννοηθεί ότι για πολλούς από αυτούς που θα καταδικαστούν στην Κόλαση υπάρχει τρόπος εξαγνισμού, χάρη στον οποίο οι αμαρτωλοί θα συγχωρεθούν και θα γίνουν δεκτοί τελικά στον Παράδεισο, αφού βέβαια πληρώσουν για τις κακές πράξεις τους. Χωρίς Κόλαση, θα ήταν άδικο για αυτούς τους ανθρώπους να μπουν τον Παράδεισο και επίσης, χωρίς Κόλαση, δεν θα μπορούσαν να έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν τον Παράδεισο. Και αυτό

φανερώνει πως ο Θεός δημιούργησε την Κόλαση για να ενεργήσει δια της φιλανθρωπίας Του.

Από τα παραπάνω, διαπιστώνεται ότι οι διδαχές του Προφήτη Μωχάμμαντ εκφράζουν έναν Θεό καθόλου εκδικητικό, αλλά αντίθετα φιλεύσπλαχνο και συμπονετικό, τόσο σε αυτό τον κόσμο όσο και στον άλλο.

(10) Ο Προφήτης έπασχε από επιληψία;

Πολλοί ισχυρίζονται ότι ο Προφήτης Μωχάμμαντ έπασχε από επιληψία στηριζόμενοι σε διάφορες αβέβαιες και μη έγκυρες παραδόσεις που, μεταξύ των άλλων, δεν υποστηρίζονται από καμία ιατρική έρευνα. Τα στοιχεία στα οποία βασίζονται είναι οι διάφορες, και μεταξύ τους διαφορετικές, περιγραφές της κατάστασης στην οποία βρισκόταν ο Μωχάμμαντ κατά τη διάρκεια των αποκαλύψεων. Κατ' αρχάς, πρέπει να σημειωθεί ότι ο Προφήτης έλαβε την πρώτη αποκάλυψη όταν ήταν σαράντα χρονών. Αυτό θα σήμαινε – αν βέβαια δεχτούμε τη θεωρία της επιληψίας – ότι ο Προφήτης άρχισε να πάσχει ξαφνικά από επιληψία σε σχετικά προχωρημένη ηλικία, δεδομένου ότι δεν αναφέρεται πουθενά ότι έπασχε και πριν από τέτοια πάθηση, πράγμα αρκετά απίθανο από ιατρική άποψη.

Η δε επιληψία λαμβάνεται ως πιθανή εξήγηση για τα οράματα και τις πνευματικές εμπειρίες του Προφήτη. Όμως δεν αναφέρεται πουθενά ότι ο Προφήτης έπασχε από τέτοιες σωματικές ή διανοητικές ταραχές εκτός

από τις στιγμές των αποκαλύψεων. Αυτό σημαίνει ότι η υποτιθέμενη επιληψία του Προφήτη εμφανιζόταν μόνο κατά τη διάρκεια των αποκαλύψεων, όσο λάμβανε τους στίχους του Κορανίου, πράγμα που θα αποτελούσε ιατρική ανωμαλία, δεδομένου ότι η επιληψία δεν εκδηλώνεται πάντα και μόνο σε ορισμένες καταστάσεις.

Η επιληψία, αν δεν αντιμετωπίζεται με την κατάλληλη θεραπεία, οδηγεί σε σοβαρές μόνιμες διανοητικές βλάβες. Όμως ο Προφήτης Μωχάμαντ, αν και λάμβανε τις θείες αποκαλύψεις για 23 συνεχόμενα χρόνια, δεν υπέστη καμία βλάβη ή μείωση της μνήμης ή των διανοητικών ικανοτήτων του.

Εάν εξετάσουμε ολόκληρη την ιστορία της ζωής του Προφήτη, διαπιστώνουμε με απόλυτη σαφήνεια την ακεραιότητα και τη συνέπεια της προσωπικότητας και των αρετών του. Άλλαξε την πεποίθηση, τη νοοτροπία και τις πρακτικές διεφθαρμένων και οπισθοδρομικών ανθρώπων και τους οδήγησε προς την αρετή, την

ηθική και τον πολιτισμό. Έγινε ο πατέρας ενός έθνους με τρόπο πρωτοφανή στην ανθρώπινη ιστορία.

Όλες οι πτυχές της ζωής του, όσον αφορά την προσωπική ζωή του και το δημόσιο βίο του, ήταν διαφανείς και άμεμπτες. Αυτό που προκύπτει από την ορθή και αντικειμενική ανάλυση της προσωπικότητάς του είναι ότι δεν μπορούν να εξηγηθούν όλα τα επιτεύγματά του με κάποια αρρώστια. Αντίθετα με πολλά άλλα μεγάλα πρόσωπα της ιστορίας, ό,τι ο Προφήτης έκανε, είπε και ενέκρινε καταγράφεται πιστά, κυρίως για όσα συνέβησαν στο δεύτερο μέρος της ζωής του, αφού έλαβε τις πρώτες αποκαλύψεις και ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως Απεσταλμένου του Θεού. Στις χιλιάδες σελίδες που έχουν γραφεί για τη ζωή του δεν υπάρχει ούτε ίχνος για περίεργη ή παράλογη συμπεριφορά.

Η άποψη των οριενταλιστών, κατά την οποία ο Προφήτης ήταν επιληπτικός, είναι εντελώς αβάσιμη από επιστημονική και ιστορική άποψη. Αργότερα η θεωρία αυτή προβλήθηκε ξανά από ισλαμόφοβους

προπαγανδιστές και από επικριτές του Ισλάμ, άτομα που δεν δίνουν ιδιαίτερη σημασία στην αξία των επιχειρημάτων τους. Απ' όλα όσα ειπώθηκαν παραπάνω, είναι προφανές ότι, όταν κανείς μελετήσει και αναλύσει σοβαρά τη ζωή του Προφήτη, δεν μπορεί να αντιμετωπίσει ως σοβαρό ένα τέτοιου είδους επιχείρημα.